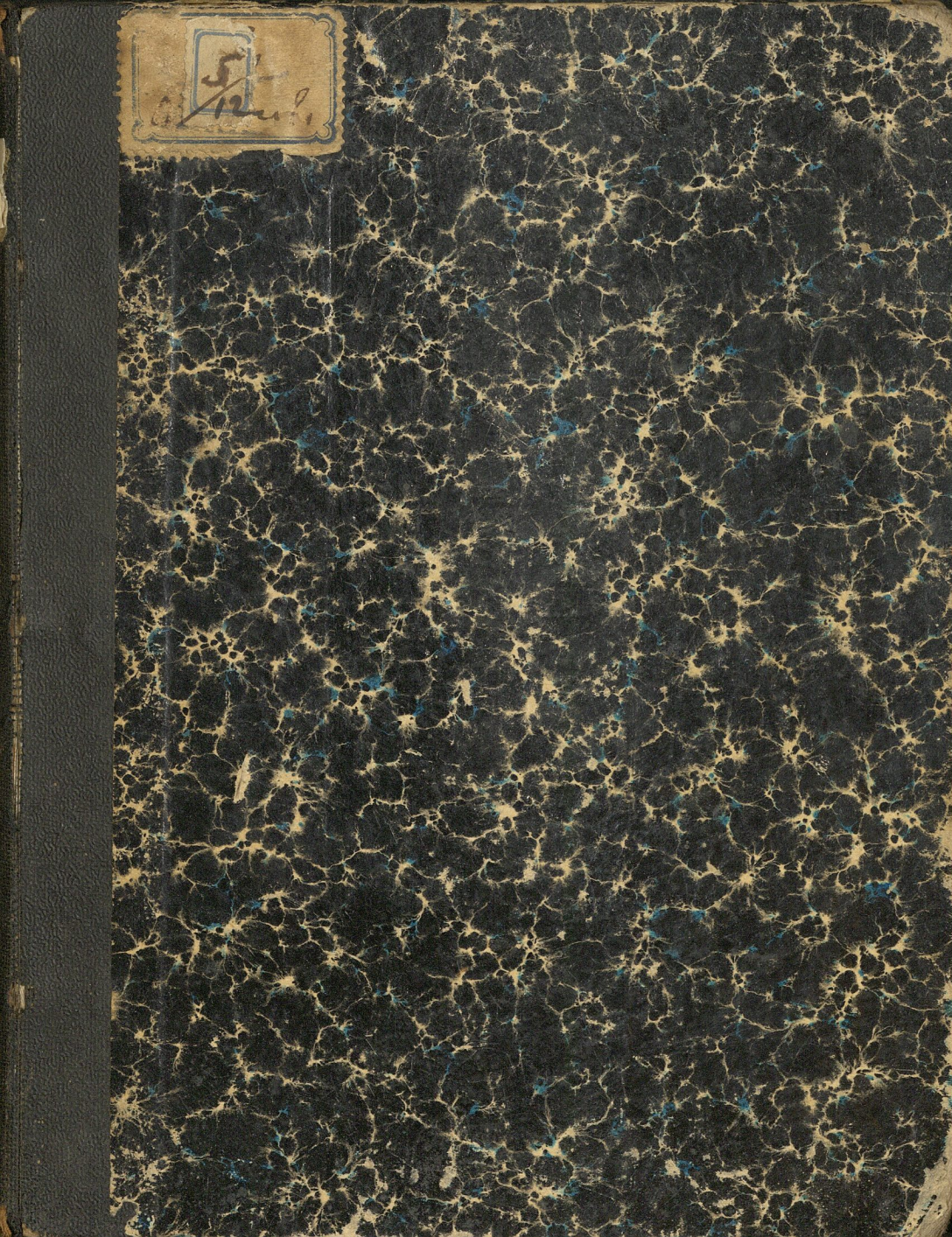

5
12
18

2.

32

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΧΜΗΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Γεν. αριθ. 595
Κατηγορία 13
Σιβ. αριθ. 5~~

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 5/972

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. 527
Α/5

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ
ΚΑΙ
ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. ....

4, 43

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ
ΚΑΙ
ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ—ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ—ΙΝΤΕΡΜΕΔΙΑ
—ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΦΥΔΗΣ—ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.—
ΤΑ ΕΛΕΓΕΙΑ.—ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

ΙΟΝΑΘΑΝ
ΚΑΤΑΧΩΡΗ

ΑΝΑΜΕΜΒΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗ
ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗ

ΚΑΤΑΧΩΡΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗ
ΚΑΤΑΧΩΡΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ

ΨΥΧΗ φρουμάζει, κόκκινη Ψυχή σὰν αἰμοστάτης!
στρω̄μα ζητάει τοῦ ὕπνου της τὴ μυροφόρ' ἀγκάλη
κρίνου, ποῦ περιλάμπιζε μὲ τὰναφτέριασμά της,
κρίνου, πόχει γι' αὐτὴν κλειστὰ τάνέσυρτά του κάλλη.

Τέτοιος καὶ μὲς στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας τῆς δροσάτης
σὲ Σὲ πετάει ὀλόψυχος κι ὁ λογισμὸς μου πάλι·
μὴ σοῦ ταράζει τὰ ὄνειρα ; κ' ἴσως θαρρεῖς ὁ μπάτης
πὼς σοῦ χαϊδεύει ἀνάλαφρα τ' ὠραῖο σου τὸ κεφάλι ;

Θὰ σ' ἀνανοιώση ἡ φλόγα του στὸ πιὸ γλυκό σου βύθος
ποῦ ἡ μαγιωμένη ξάπλωσε βραδιὰ στὸ ἀγνό σου στήθος
κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα τὰ παλιὰ ἢ κάπου σ' ἔρμο βράχο.

Κι ἂν κάτι μάθης γύρω σου θερμὰ νὰ φτερουγίζη,
—μὲ οὐδ' ὅσον ἦχο θᾶκουες σὰν ξένο αὐτὶ βουΐζη—
θὰ πῆς τὸ χέρι φέροντας στὸ μέτωπο : «Τί νᾶχω ;»

ΤΗΣ πούλιας γέρον' ἀπὸ ψηλὰ τὸ ἐφτάδιπλο τ' ἀστέρι·
 ξύπνα, Ροδόπη—τ' αὐγινὸ δροσόπαγο τινάζει
 τοῦ ὕπνου τ' ἀποκάρωμα· ξύπνα, κι ἀσπρογαλιάζει
 θαμπὸς ἀκόμη περουζὲς τὸ γλυκοχαράμερι.

Ρόδα καὶ ρόδα ὁ ξανθὸς ὁ Ἥλιος θὰ σοῦ φέρῃ
 σὰν τὴν ἀγάπη του παλιά, πιδὸ νέα ἀπ' τὸ χαλάζι·
 ἐμπρόβαλε καὶ μὲ φιλι στὸ μέτωπό σου βάζει
 στεφάνια δροσοστάλαγα τὸ ἐρωτικό του χέρι.

Νύχτα στὰ ποροφάραγγα ἀκόμα βασιλεύει,
 τὰ σγουρὰ δάση, οἱ λαγκαδιὲς δὲ βλέπουν ἥλιου ἀχτίδα
 καὶ ὁ Στρομῶν χαμοσυρτὸς στὰ πόδια της ζαλεύει.

Μὰ ἡ Ροδόπη ξέφωτη στηλώνει τὴν κορφή της
 μεσουρανίς· κι ἀπάνω της, ὡσὰν δροσοσταλίδα
 σὲ φύλλα ρόδου, ὁ στερνὸς γυαλίζει Ἀποσπερίτης.

Σὲ ἀσφάλτου στρώματα ἡ Μακὼρ καὶ πίσσας ὑψωμένη
 στὴ Νεκρὴ θάλασσα βαθιὰ φεγγόβολη γιορτάζει·
 μέσ' ἄγνοιαστοὶ χαροκοποῦν τοῦ Ἄντιπα οἱ καλεσμένοι
 κι ὄξω, γιαιοπερίγιαλα, χορὸς δαιμόνων βράζει.

Πλουσίου φαλέρνου ὁ καπνὸς τὶς κεφαλὲς βαραίνει
 τῶν συμποτῶν· μὰ ξύπνιο αὐτὶ ἡ Ἡρωδιάς πλαγιάζει
 στοῦ χαρμειοῦ τὸ πάτωμα κι ἀπόγεια ν' ἀνεβαίνει
 τοῦ Γιοχαννὰν τὴν κάταρα γρικᾶει, ποὺ τὴ φρενιάζει.

Κι ὅπως νεροκαμένη ὀχιά, μεσημερνή, τὴ γλῶσσα,
 ἔτσι, μ' ὅσα τὰ κάλλη της μ' ἄλλα στολίδια τόσα,
 μὲς στὸ συμπόσιο πετᾷ τὴ θραφερὴ Σαλώμη.

Ρίγ' ἠδονῆς τὰράθυμο κῦμα τῆς σάρκας φέρνει
 μὲ τὸ χορὸ· μὰ τρῖσβαθα στὴ φυλακὴ του—ὦ τρόμοι!
 σὲ χάρου μήνυμα ὁ Ναζιρ τὴν κεφαλὴ του γέρνει.

ΣΑΝ ἄστρου τρεμοφέγγισμα, Ψυχή, στή σκοτεινιά σου
—τὸ μούχρωμα ἢ σύθαμπα μέσα στάπόσκια δάση—
ἀντίκρυσες τὸν Ἔρωτα στὸ γλυκανάβλεμμά σου·
ξεχνᾷς τὴ γῆ· κι αὐτὸς γιὰ σὲ τὰ οὐράνια ἔχει ξεχάση.

Κἂν ὄνειρο τὸν ἔβλεπες ποῦ οἱ πόθοι σου εἶχαν πλάση,
μὴ δὲν πετοῦσε ἀληθινὰ μεσονυχτις σιμά σου
τὸ φτερωτό σου τῶνειρο, βαθιὰ νὰ ξαποστάση
καὶ φέρη φῶς στή νιότη σου καὶ φλόγα στήν καρδιά σου ;

Μὰ ὁ πόθος σου ξεχείλισε κι ἀναψες τὸ λυχνάρι·
τῆς γνώσεως τὸ ξυνόμηλο σ' ἐλάμπασε, παρθένα,
κ' εἶδες—κάλλιο μὴν εἶχες δῆ—σάρκα ζωῆς νὰ πάρη.

Γιατὶ μπορεῖ στὸ πολὺ φῶς, ποῦ σὰν μπουμπούκια ἀνοίγει
τὰ μάτια τὰ παρθενικὰ τὰ βαριοκοιμισμένα,
τὸ πιὸ γλυκό μας ὄνειρο καμιὰ φορὰ νὰ φύγη.

ΜΠΡΟΒΑΛΕ μέρα λιβανὴ κι ὄνειροξεδιαλύτρα
νὰ διώξης τὰ ἡσιώματα τοῦ ὕπνου ἀπὸ κοντά μου·
μπρόβαλε μέρα, κοίμισε τὴν ὕπνοφαντασιά μου,
ποῦ ἐνῶ κοιμοῦμαι ξαγρυπνᾷ ἡ νυχτοπαρωρίτρα.

Γιατὶ νεκρούς, γιατί γλωμοὺς σὰν μαραμμένα κίτρα,
μὲς στὰ παράξενα πολὺ καὶ ἄγρια πολὺ ὄνειρά μου,
εἶδα καὶ τοὺς πενήντα γιουὺς τοῦ παλαιοῦ Πριάμου
καὶ τὴν Ἑκάβη ἐπάνω τους βουβὴ μοιρολογήτρα.

Δάκρυ δὲν εἶχε στὸ στεγνὸ γεροντικό της μάτι
καὶ—μόσχον ἀξεθύμαστο—τὸν πόνο της ἐκράτει
μέσα στὰ στήθια της κλειστὸν ἀπ' τοὺς παλιούς τοὺς χρόνους.

Μὰ ἐσύ, καρδιά μου, πέτρινη γιὰ τὰ δικά σου πάθη,
δάκρυα ἀρχινᾷς στὸν ὕπνο σου νὰ χύνῃς γι' ἄλλου πόνους
σὰν σταλαχτίτες τοῦ γκρεμοῦ ἀπ' τῆς σπηλιᾶς τὰ βάρη !

ΟΣΑ καράβια τὰ νερὰ τῆς Μεσογείου σχίζουν
 σὰν περιστέρια ὀλόασπρα διπλώνουν τὸ φτερό των
 μπρὸς σου, Ἑρμκίνη· καί, ξανθὴ μητέρα τῶν Ἑρώτων,
 σὲ Σὲ λιβάνι ἀγνό, στίς Κόρες σου χρυσὸν κομίζουν.

Καλὸ ταξίδι, ὦ Εὐπλοία, τοὺς δίνεις κι ἀρμενίζουν
 πρίμα μὲ τὸ βορῖα καὶ πάλι πρίμα μὲ τὸν νότον·
 στήν ἀγωνία τῆς τρικυμίας δὲ χύνουν τὸν ἰδρὸ των
 καὶ τὰγαθὰ, στὰ πέρατα τῆς γῆς ποῦ θησαυρίζουν.

Τώρα γυρνάει φαιδρὸς ὁ ναύτης κι ὁ καραβοκύρης
 καὶ πρὶ σιμῶση ὀλότελα τὸ πλοῖο ἐκεῖ στὸ βράχο
 τοὺς περιμένουν ἡ Μαργώ, ἡ Γαλανθὺς κ' ἡ Φλύρις.

— «Πολύ, Μαργώ μου, σ' ἀγαπῶ—μ' ὄση καρδιά μου μένει—
 γιατί, ἔτσι πάντα βοηθὸ τὴν Ἀφροδίτη νᾶχω,
 τῆς κόρης μοιάζεις ποῦ πιστὴ στήν Ἴμβρο μὲ προσμένει.»

ΣΟΥΓΡΑΦΕ ροδοθάνατο ἢ τριμερούσα ἢ Μοῖρα!
 πὲ τὸ στερνὸ τραγοῦδι σου, ἀγλύκαντη καρδιά,
 κι ὄλο ἀνεβαίνει ἀκράτητα ἢ μυστικιά ἢ πλημμύρα,
 ποῦ ἀφρῖζει μὲ ροδόφυλλα καὶ πνίγει μ' εὐωδιά.

Ποιὸς σέ εἶπε νεκροθάλασσα ἀτάραγη καὶ στεῖρα,
 κῦμα, ποῦ σώνεται κουφὸ στήν ἄκαρπη ἀμμουδιά;
 καὶ σύ 'σαι —στρωῶμα ἑνὸς φτωχοῦ μιανῆς νυχτιάς πορφύρα,
 γιὰ τὴ ζωὴ μου ὀλάκερη μιὰ ἐρωτικὴ βραδιά.

Ἦρθε ἡ ἀράθυμη ψυχὴ σ' ἀκρογιαλιὰ κ' ἐστάθη,
 ὅπου φεγγάρι ἀπόκρυφο τραβάει φυρονεριὰ
 καὶ τὴ ξεσέρνει ἀνίδειη στῆς θάλασσας τὰ βάρθη.

Μὰ δὲν σοῦ βαρυγνώμησεν, Ἀγάπη, οὐδ' ἐκεῖ κάτου,
 κι ἂν στήν καρδιά της σκόρπησες μὲ τόση ἀπλοχεριὰ
 τὰ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου, τὰ ρόδα τοῦ Θανάτου!

ΠΛΑΪ στο Δαρειό κάθεται ἡ μάργελη ἡ Ἀπάμη,
κι ἐνῶ τοῦ λύν' ἡ ἠδονὴ τὰ γέρικά του γόνα,
τόνε χτυπάει στὸ μάγουλο μὲ ρόδινη παλάμη
καὶ τ' ἄλλο χέρι ἀπ' τὴν κορφή τοῦ παίρνει τὴν κορώνα.

Μέρα γι' αὐτὸν καλοκαιρὴν ἡ μὲς σὲ βαρὺ χειμῶνα
ὅ,τι τὸν κάμη γίνεται καὶ θέλει ὅ,τι τοῦ κάμη,
τόνε πεθαίνει ἐνῶ τὸν ζῆ, παραμυθιοῦ γοργόνα
ποῦ ἀπ' τὸ γαῖμα τῆς καρδιᾶς στερνὸ βυζαίνει δράμι.

Καὶ σμίγ' ἡ τρίχα τῶν μαλλιῶν ἡ φλουροκαπνισμένη
μ' ἄσπρα μαλλιά· τὴ μέση της τὴ χαμηλοζωσμένη
γέρου τὴ σφίγγει ἀγκαλιὰ κι ἀτίμητο ζουναρι.

Τώρα στὰ μάτια τὸν θωρεῖ βαθιά, σὰ νὰ ρουφᾷ
μὲ τρελλὸ πόθο ποιητοῦ τ' ἀνέγγιχτο φεγγάρι :
βλέπει στοῦ Γέρου τὴ μορφή—τὸ γυιό του πάγαπάει.

ΨΥΧΗ ἀλαφροήσκιωτη καὶ νεραϊδοπαρμένη
πῶχεις λουστῆ σ' ἐξωτικὰ καὶ γάργαρη ἀνάβρα,
ποῦ ξύπνια ὄνειρεύεσαι καὶ λαγοκοιμισμένη
κόκκινα βλέπεις τὰ χλωρὰ καὶ κάτασπρα τὰ μαῦρα,

Μὲ τὴ Νουφρὴ—σὲ πράσινο διωρίτη σκαλισμένη
μὲ φλέβες ἄλικες—ἐχθὲς καὶ πάλι σὲ ξαναῦρα
τᾶκραχτα τὰ μεσάνυχτα νὰ ἦσαι ἐρωτεμένη
μ' ὄλην τοῦ ἡλίου τῆς Κιμὶ τὴ φλόγα καὶ τὴ λαύρα !

Καὶ ζήτησα στὰ πέτρινα τὰ χεῖλη της νὰ βάλω
φιλί, σὰ ψυχομάχημα ἀμαρτωλοῦ μεγάλο,
μὰ ἔξαφνα γέλιο ἀκράτητο τῆς σπαρταράει τὸ σῶμα·

Φεύγει ὁ βραχνᾶς, ποῦ πλάκωνε τὸ βάρυπνο στομάχι,
ξυπνῶ—κι ἀκούω τὸ γέλιο μου ἔτσι νὰ τρέξη ἀκόμα
σὰν τὸ κρεμάμενο νερὸ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ βράχη.

ΝΕΦΕΛΟΚΟΒ' ἡ συννεφιά κ' ἥλιος χρυσὸς προβάλλει,
σκορπάει τὴν ἄχνη πᾶσχυβε τοῦ ἔρωτευμένου κόσμου
τὰ τόσα τὰ γητέματα, τὰ τόσα χλωρὰ κάλλη
ἤμουν τυφλὴ κι ἀνάβλεψα, τυφλὴ καὶ σέ ἠύρα φῶς μου.

Περίσσια, Ἄγάπη, ἡ χάρι σου κ' ἡ δύναμις μεγάλη,
στὴν ἀβασίλευτη ὁμορφιά πάναστησες ἔμπρός μου,
σ' αὐτήν, πάνοίγεις τὴ θερμὴ κι ἐρωτικὴν ἀγκάλη
σφαλῶ τὰ μάτια κι ἄθελα μὲ ρίχτει ὁ λογισμὸς μου.

Ἄς ἔρθῃ ὁ Χάρος! σὲ ξανθοὺς κι ἄζάρωτους κροτάφους
τὸ κρυσταλλό του δάχτυλο νὰ ἴγίξη τώρα πρέπει,
ποῦ νὰ βαστάῃ τῶναιρο βαθιὰ καὶ μὲς τοὺς τάφους.

Γιατὶ μὲ πόνο, στὰ βαριά τὰ χρόνια, δίχως πόθο,
δίχως ἀγάπη, ἀσπρόμαλλη ὁ νοῦς γρηὰ μὲ βλέπει
σὲ σταχτοπαίπαλη γωνιά σ' ἀνέμη ἔμπρός νὰ κλώθω.

Τ'ΑΣΤΕΡΙΑ τρεμοσβύνουνε κ' ἡ νύχτα εἶναι λίγη
μὲ φῶς χλωμὸ καὶ ἄρωστο οἱ κάμποι ἀντιφεγγίζουν
κι ὀλόγυρά του, ὅπου στραφῆ τὸ μάτι σου, ξανοίγει
ἐδῶ κορμιὰ ἐκεῖ κορμιὰ στρωμένα νὰ μαυρίζουν.

Φίλους κ' ἐχθροὺς ὁ θάνατος σ' ἓνα τραπέξι σμίγει
ὅπου τὰ γρίμια ἀκάλεστα μὲ πείνα τριγυρίζουν·
χαρὰ στον ὅπου γλύτωσε, χαρὰ στον πῶχει φύγη,
μὰ ὅσους τὸ βόλι ἐξέσχισε, κοράκια ξανασχίζουν.

Κι ἄξαφνα ὀρθὸς ὁ Σαλπικτῆς πηδάει ὁ λαβωμένος,
στριγγὴ φωνὴ καὶ σπαραχτὴν ἡ σάλπιγγά του βγάζει
ποῦ λὲς τὸν ἴδιο της χαλκὸ—κι ὄχι αὐτιὰ—σπαράζει.

Μὰ δὲν ξυπνάει στὸ ὀρθρινὸ κανένας πεθαμένος,
μόν' τὰ κοράκια φεύγουνε κοπαδιαστὰ σὰ νᾶναι
τῶν σκοτωμένων οἱ ψυχὲς ποῦ στὰ οὐράνια πᾶνε.

ΤΟ ΜΕΛΤΕΜΙ

ΑΔΡΑΣΣΕΙ ὁ ἥλιος ὁ ἀψὺς τ' ἀκόσιστο χορτάρι,
 στὸ κάμμα τὸ μεσημερνὸ ἀχνίζουν τὰ χαλίκια
 καὶ πρὶν τὴν ὑστερνὴ δροσιὰ ἢ λαύρα νὰ τοὺς πάρη
 τὴν ἀρμυρὴ τους μυρωδιὰ γύρω σκορποῦν τὰ φύκια.

Φωλιὰ καμίνι ἀφήνοντας καὶ τῆς στεριᾶς τάρεια
 παίρνουν τὰ φίδια, στὸ νερό, τίς σμυναριές ζευγάρι
 κι ὅπου διπλὰ καθρεφτιστὰ κοιμοῦνται τὰ καΐκια
 μόνοι ἀνεμίζουν μάρμαρο τὴ θάλασσα οἱ γλάροι.

Ξάφνου κρυφὸς παροξυμὸς· τὸ κῦμα λιανοτρέμει
 κι ἀνάγια ἢ θάλασσα ἢ στρωτὴ στὸ σύγκρουο μελανιάζει,
 γιατί θεριὸ ἀπ' ἀνοιχτὰ πλακώνει, τὸ Μελτέμι.

Στὴν πρώτη ὁ γλάρος ρουφαλιὰ ἀπὸ ψηλὰ χουγιάζει
 καί, σπάνοντας μ' ἀφροδροσιὰ τὸ κῦμα τὸ γεμᾶτο,
 γυρνοῦν τὰ φίδια στὴ στεριὰ κ' οἱ σμυναριές στὸν πάτο.

Η ΖΟΥΧΡΑΕ

ΑΛΛΟΙ στὴν κοσμολόγητη τὴ Ζουχραὲ τσιγγάνα !
 ἐγὼ ἔμαι ἔγώ ; ποῦ μιὰ βραδιὰ μὲς σ' ἅγιο μοναστήρι
 μὲ λιβανίζαν μὲ χρυσὸ παπάδες θυμιατήρι
 μπρὸς στὴνεἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, μπρὸς στοῦ Χριστοῦ τὴ μάννα;

Κλείσετε μάτια μάργελα, σβυστήτε μάτια πλάνα,
 ποῦ στὴν ὑγεία σας ἔπινε ἀπ' τ' ἅγιο τὸ ποτήρι
 ὁ γούμενος, καὶ τὸ χορὸ σηκόνονταν νὰ σύρη
 κι ὅταν ἀκόμα ἐσήμαιεν ἢ αὐγινὴ καμπάνα.

Τώρα...μὲ κράζουν τὰ μωρὰ γρηὰ καλαμοβύζω
 ὅταν στοὺς δρόμους σὰ σκυλι νὰ βρῶ τροφὴ γυρίζω,
 γιατί τὰ χνῶτα μου βρωμοῦν σὰν τῆς ταφῆς τὸ χῶμα.

Πρῶτα...βαμμένα μὲ κηνᾶ τὰ ὠραῖα μου δαχτύλια,
 τώρα, στὸ κορὺ μελανά, κι ἀπὸ συνήθεια ἀκόμα
 κρούσταλλα, ξύλα, τὰ χτυπῶ σὰν καρυδένια ζίλλια !

ΚΑΙ τοῦ Λευκάτα ἢ θάλασσα ἢ μακρानτιλαοῦσα
στρωτὴ περίσσια ἀπλώνεται σὰ σμαραγδένιοι κάμποι·
τρίσβαθ' αὐγὴ ἀπόκρυφη στήν ἄβυσσό της λάμπει
ὅταν τὰ κύματα στρωθοῦν καὶ πέση ἢ ἀναρροῦσα.

Δίχως τραγούδια ἢ Ἄλκυων περνᾷ ἢ κελαδοῦσα,
γιατὶ σὰ δάση τῶν φυκιῶν ποῦ βόσκ' ἢ Ἰποκάμπη,
μὲς σὰ κοράλλια, ἀνάμεσα σὰ σιντεφένια θάμψη
τῆς μαργαριταρόριζας, κοιμᾶται ἢ Μοῦσα...ἢ Μοῦσα !

Τὴ λύρα γιὰ παντοτινὸ προσκέφαλό της ἔχει
νάκούη καὶ στὸν ὕπνο της σὰν ὄνειρο νὰ τρέχη
καινούργιος πάντα ὁ ἀντίλαλος ἀπ' τὰ παλιά της πάθη.

Κι ὁ ἥλιος ὅλο του τὸ φῶς ἐπάνω της μαζεῦει·
θαρρεῖς καὶ εἶναι ὁ Φάωνας...μετάνοιωσε κ' ἐστάθη
καὶ τῆς νεκρῆς ἀγάπης του τὴν κεφαλὴ χαϊδεύει.

ΣΑ μιὰ σταλαματιὰ νερὸ τ' ὀλόγιμο φεγγάρι
κρέμεται μὲς στὸν οὐρανό. Στὰ κάτασπρα ντυμένη
φτερὰ κρατόντας παγωνιοῦ, πάνοιγοκλεῖ, προσμένει
ἀπ' τὶς μεγάλες τὶς κορφὲς τᾶγέρι νὰ φρεσκάρη.

Καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της τᾶστρα γυρνοῦν, σὰ σμάρι
ξανθὰ μελίσσια, ὅπως γυρνάει κι ὁ νοῦς της, ὅπου βγαίνει
καὶ σὰν στρατὸς ἀτέλειωτος κι ὄλος μαζί πηγαίνει
στὸν καρδιοκλέφτη ὁμορφονιό, τὸν ἀπολησμονιάρη.

Καὶ γὼ τῆς εἶπα :—Κύτταξε νὰ μὴ μου ἀναστενάξης,
γιατὶ ἂν ξεσπάση ὁ πόνος σου, ὁ πόνος ποῦ γνωρίζω,
καὶ τὴ γαλήνη τοῦρανοῦ φοβοῦμαι μὴν ταράξης·

Φοβοῦμαι τὸ φεγγάρι μας, ποῦ στοῦρανοῦ τὴ μέση
στέκει ἀχνὸ ἡλιοστάλαγμα νὰ κρυφολαχταρίζω,
μὴν ταραχτῆ καὶ λυγιστῆ καὶ σκόρπιω ἐμπρὸς μου πέση !

Το νοῦ μου παίρν' ἢ συμφορά, μὰ τὴ ζωὴ μ' ἀφήνει,
γιατὶ τοῦ πόνου τὶς κορφές, ποῦ εἶναι πολὺς, δὲ φτάνω·
δὲ φτάνω, κι ὄνειρο θαρρῶ πῶς μὲ γελᾶει πλάνο
μὲς στὶς θαμπὲς ἀναλαμπὲς ποῦ κάπου ὁ νοῦς μου χύνει.

Τοῦ κάκου! ἀπ' ὅ,τι ἀγάπησα καπνὸς δὲν ἔχει μείνη,
καὶ τῶνομα, ποῦ πὶδὸ γλυκὸ μου εἶταν—ἄς πεθάνω!
σ' ἄσπρη τώρα ταφόπετρα εἶναι γραμμένο ἐπάνω
καὶ ἀπὸ κάτω ἀξύπνητα κοιμᾶται Ἐκείνη—Ἐκείνη!

Μὰ ὅταν τὶς νύχτες μου περνῶ στὸν τάφο της τριγύρω
καὶ μοῦρχεται ἀπ' τὸ χῶμα του τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μύρο,
ποῦ ζωντανὴ τὴν πότισε βαθιὰ ὡς τὰ κόκκαλά της,

Κι ἀφρὸς στὴ γῆ της τὰ στερνὰ λουλούδια ξεχειλίζουν,
τὸν πρῶτο τῆς ἀγάπης μας ὕπνο σὰ νὰ θυμίζουν,
κλίνη θαρρῶ τὸ μνήμα της ποῦ μὲ καλεῖ κοντὰ της.

ΜΕΣ στὴ γαλάζιαν ἀντηλιὰ σέ εἶδε θαμπὸ τὸ μάτι
κᾶν σύννεφο, κᾶν φάντασμα Κόρης λευκὸ νὰ βγαίνης·
κι ὅλοι, γαμπροὶ τῆς νύφης μας τῆς πολυγυρεμένης,
τὸ καταπόδι σου πετοῦν στοῦ νοῦ τὴ φρεναπάτη.

Παίρνουν τὴ στράτα τοῦ βουνοῦ τ' ὀλόρθο μονοπάτι,
ποῦ στὴν κορφὴ του ραϊδινὴ παρθένα τοὺς προσμένεις
κι ὅλους μ' ἐλπίδα πῶς θὰ βροῦν στὸ πλάγι σου τοὺς δένεις
τῆς κούνιας τὴν ἀγνότητα στὸ νυφικὸ κρεβάτι.

Μὰ εἶδαν κι ἀπόειδαν οἱ ξανθοὶ κι ὅλοι γυρνώντας πίσω
μόνος μου ἐγὼ μένω ὁ χλωμός, ποῦ ξέρω νάγαπήσω
ἓνα ἥσκιο, κάποιο σύννεφο, τῶνειρο ποῦ δὲ φτάνω...

Καὶ σύ, σὰ νὰ συμπόνεσες γιὰ τὸν τρελλό μου πόθο,
σκοτεινιάσες—στὴν ὄψι μου τὴ φλογισμένη ἐπάνω
θερμούς δακρῶν σταλαγμούς νὰ μὲ ραντίξης νοιώθω.

ΕΚΕΙ — τὴν πρώτην ἄνοιξι—στοῦ καρβιου τὴν πλώρη,
στῆς ξύλινης Νεραΐδας τοὺς κόλφους, ἔχουν στήση
δὺο χελιδόνια μιὰ φωλιά, ἀγάπης παρεκκλήσι
κι ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπόσκεπα κι ἀπὸ τ' ἀγριοβόρι.

Τοῦ ναύτ' ἡ ἀγαπητικιά, τοῦ καπετάνιου ἡ κόρη,
μαζὶ μ' ἐκεῖνον τ' ἄθροεφε, τά εἶχε μαζὶ ἀγαπήση...
μὰ τώρα ἡγάει τὸ βούκινο τὸ πλοῖο νὰ ξεκινήση
καὶ κλαίει, ποῦ φεύγουν τὰ πουλιὰ μὲ τὸ ξανθὸ τὸ ἀγόρι.

Ἦγάει τὸ βούκινο στερνὰ... καὶ ποθοπλανταγμένη
δέρνεται ἡ κόρη, δέρνεται, μὰ λέει καὶ στὰ πουλιά της
νὰ τραγουδοῦν, νὰ τὰ γρικᾶ, στὸ καληνῶρισμά της,

Νὰ τραγουδοῦν τοῦ ναύτη της, σὰν μπαίνει καὶ σὰ βγαίνει
—Γουλέττα καλοθάλασση καὶ γοργοταξιδεύτρα,
μὴ μπιστευθῆς στὴ ξενητειά κ' ἡ ξενητειά εἶναι ψεύτρα!

«Eine starke schwarze Barke...» (R e i n e)

ΣΑ φάντασμα στὰ κύματα γλυστρᾶ ἡ βάρκα· ραίνει
μὲ στεῖρο φῶς τὸ δρόμο της πεντάρφανη ἡ Σελήνη
καὶ τοῦ λειψάνου ἡ συνοδιὰ μαῦρες σκεπὲς ντυμένη
βουβὴ μὴδ' ἓνα στεναγμὸ μὴδ' ἓνα δάκρυ χύνει.

Νά...ξαπλωμένος ὁ νεκρὸς Τραγουδιστῆς πηγαίνει...
μέτωπο ξέσκεπο...ἀνοιχτὰ τὰ μάτια...σὰ νὰ πίνῃ
τοῦ φεγγαριου τ' ἀπόφεγγα...σὰ νὰ γρικᾶη ποῦ βγαίνει
στερνὴ ἀρμονία ἀπ' τὴ συρμὴ τῆς πρύμνης κι ἀργοσβύνει.

Μὰ τί βογγάει στὸ ἀλαργινὸ, ποῦ χάνεται, ἀκρογιάλι;
θὲ νᾶναι ἡ Νύφη, ἡ ἄρρωστη Νεραΐδα, ποῦ σπαράζει
ζητόντας μὲ τὸν πόνο της καὶ τὴ ψυχὴ νὰ βγάλῃ...

Ὡς τόσο ἡ βάρκα στὸ κρυφὸ τὸ ἀραξοβόλι ἀράζει,
ἐνῶ τὰ κύματα σκιαχτὰ μιὰ ἔρχονται, μιὰ πᾶνε
καὶ στὰ πλευρά της σὰ ζεστὸ παράπονο χτυπᾶνε...

ΑΝΤΕΡΩΤΕΣ

ΣΥΡΤΕ και πάρτε τ'άμεστα κι ἀθῶα μαζί σας βρέφη
 ποῦ ἀκόμα πνέουν τὰ χνώτα τους τὸ χθεσινὸ σας γάλα
 και, ἄγριες μαννάδες, σύρτετε πεζούρα και καβάλλα
 ἐκεῖ ὅπου μ' αἷμα ὁ κύρης τους ἐχθρῶν τὸν κάμπο θρέφει.

Ἦρθαν οἱ ἐχθροί, μὰ σκόρπισαν σὰν τῆς βροχῆς τὰ νέφη·
 και τώρ' ἄς τρέξουν τὰ μωρὰ μὲς στοὺς νεκροὺς πλάλα
 κ' ἐνῶ πατοῦν ζεστὰ κορμιὰ ποῦ θέρισεν ἡ μπάλλα,
 τὰ τουμπέλεια οἱ ἀψίγγανοι ἄς βροντοῦν, βροντοῦν τὸ ντέφι.

Και μὲς στὴ σύσμιχτη βουὴ τὸ αἷμα, ποῦ ἀκόμ' ἀχνίζει,
 μίση μὲ τὸ μεθύσι του στὰ βρέφη σας ἄς μάθη
 νὰ πιάσουν ρίζες και ριζιῆς στῶν σπλάχνων τους τὰ βάρθη·

Τί νὰ τοὺς κάμη ὅσο ἤπιανε γάλα ἀπ' τὸ ρωγοβύζι ;
 εἶναι τὸ γάλα σας νερὸ κ' αἷμα ἢ ψυχὴ γυρεύει—
 Δράκο ἂν δὲν φάη δράκοντας, θεριεύει ; δὲν θεριεύει...

✓ ΠΑΝΙΚΟΣ

Ο ΘΕΟΣ βοηθός μας και σκεπός ! μὲς στὴν καρδιὰ τὴν ἄδεια
 ἄς ἔμπη ὁ φόβος του ἄγνωμοι, παιδιὰ και νέοι και γέροι—
 Στὰ πλούσια Τέμπη ἀνάμεσα στοῦ Ἄδμητου τὰ κοπάδια
 κοιμᾶται ὁ νέος ὠραῖος βοσκὸς στὴ γλόη τὸ μεσημέρι.

Πλαῖ μας κάπου οἱ ἀγνώριστοι περνοῦν θεοί, ποιὸς ξέρει ;
 —ὁ θεὸς βοηθός μας και σκεπός, χαράημερα και βράδια—
 Στὸν ὕπνο πνέει τοῦ ὠραίου βοσκοῦ ξεπνοῖσμένο ἀγέρι
 και ἄγνοιαστα βόσκουν λάγια ἀρνιὰ στὰ τροφαντὰ λιβάδια.

Βοσκὸς τοῦ Ὀλύμπου ὁ ἐξόριστος, μὰ ὄνειρα θεῖα κάνει :
 τῶν Οὐρανίων πῶς ὀδηγᾶει τὴ θεῖα πομπὴ τοῦ ἐφάνη
 και τὸν ἀρχαῖο, στὸν ὕπνο του, σιγανακροῦει παιᾶνα.

Τρόμο βαθὺ σκορποῦν τοῦ θείου σκοποῦ τὰ θεῖα τὰ μάγια·
 τὸ λάλο ἀνάβρυσμα κρατεῖ τοῦ βράχου ἢ νερομάννα
 και ροβολοῦν κατάραχα τ'ἀρνιὰ γκρεμνοὺς και πλάγια !

Υ Η Σ Φ Ι Γ Γ Α .

ΣΤΟ δρόμο, δρόμο τῆς Ζωῆς, ποῦ ξεκινᾶω διαβάτης,
μοῦ ἔχει καρτέρι, πλαγιαστὴ καταμεσίς στὴ στράτα,
ἢ Σφίγγα, ἢ στρίγγλα, μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια τὰ νυχᾶτα,
νὰ κρίνω τάξεδιάλυτα παραμαντέματά της :

— «Πρόσταξε ὁ Ρήγας μιὰ φορὰ καὶ βγάζει ὁ Ρήγας διάτα
νὰ τρώω τὴ μάννα τὰ παιδιὰ κ' ἢ μάννα τὰ παιδιὰ της...
στὴν ἄμμο ἐφύτευε μηλιὰ ὁ Ρήγας τῆς Μπαγδάτης
καὶ μῆλα τρώει στὰ γέρα του στάχτη σεγνὴ γιομᾶτα.»

—Τραβάω νὰ φάω τὴ μάννα μου.—ῚΩρες καλές ! καὶ κείνη
ὡς ποῦ νὰ πᾶς ξενύχιασε τὰδέρφια σου καὶ πίνει
τὸ νιό τους αἶμα, κόκκινη ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὴ φτέρνα.

—Τραβάω νὰ μὲ φάῃ ἡ μάννα μου.—ῚΩρες καλές !—Μὰ ὡς τόσο
μῆλο ἀπ' τῆς ἄμμος τὴ μηλιὰ θὰ βρω καὶ θὰ τῆς δώσω
νὰ ζωντανέψῃ τοὺς νεκρούς.—Τῆς ζωῆς διαβάτη, πέρνα !

ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

✓ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΦΩΣ

ΜΕΣΟΥΡΑΝΙΣ ἢ ὀλόφεγγη ἢ Σελήνη
λαμποκοπᾷ καὶ ἀστράφτει πέρα ὡς πέρα
τὸ φῶς τῆς μῆς στὸν ἔρημον αἰθέρα
τῆς νύχτας ὅλα τᾶλλα φῶτα σβύνει.

Μὰ ἐκεῖ βαθιὰ ποῦ ροδοφέγγει ἡ μέρα
ὅταν μικρὴ ζωὴ στὴ νύχτα μείνῃ,
ἔν' ἄστρο λίγο μὰ δικό του χύνει
φῶς τρέμιο ἀπὸ τὴν ἄγνωστή του σφαῖρα.

Κ' εἶπα : τέτοιο καλὸ μακριὰ ἴπὸ μένα,
ἀφοῦ κοντὰ σὲ μεγαλεῖα ξένα
ὅ,τι σιμώνει τὸ δικό του χάνει,

Καλύτερα μακριὰ καὶ μοναχός μου!
σὲ μιὰ ἄγνωστη κρυφὴ γωνιὰ τοῦ κόσμου
λίγο μὰ καὶ δικό μου φῶς μὲ φτάνει.

ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

ΜΕ γυμνὸ πόδι στὰ πλούσια τὰ λουλούδια
μὲ ξέπλεγα στὶς αἴρες τὰ μαλλιά της
πετῶ ἢ τρελλὴ Χαρὰ μὲ τὰ τραγούδια,
παιδούλα δροσερὴ σὰ μοσχομπάτης.

Σὰν πεταλούδα βελουδένια χνούδια
τινάζει ἀπ' τὰ πολύχρωμα φτερά της
καὶ στὰ τετράξανθά της τὰ πλεξούδια
κάτι ἀντιφέγγει σὰ μεσημεριάτης.

Καὶ τὴ χαρὰ της δὲν κρατάει στὰ στήθια,
μὰ ἐκεῖ ποῦ τρελλὰ κράζει : τί μοῦ λείπει ;
νά σου πετιέται ἀπὸ τὰ κουφολίθια

Ἡ γρηὴ ἢ Ἡχὼ καὶ τῆς φωνάζει : ἡ λύπη !
εἶμαι γρηὴ καὶ ξέρω· μόνον ἂν πάθης
μπορεῖς καὶ τί ναι ἢ χαρὰ νὰ μάθης.

ΣΤΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ

Η ΛΑΝΟΙΕΙ σὰ βάρυπνη παρθένα
ξυπνάει μὲ τὴ φουσκοδεντριά· τὸ χιόνι
ἀπ' τὰ λειβάδια φεύγει τάνθισμένα,
κάθε δεντρὶ μὲ νέο χυμὸ φουσκώνει.

Γλυκοσαλιάζουν τὰ πουλιὰ κρυμμένα
στὰ νιόβλαστα κλαδιά· λαλεῖ τὰ ἡδόνι,
γυρνάει στὴν πρόμη ζέστη ἀπὸ τὰ ξένα
νά βρῆ παλιὰ φωλιὰ τὸ χελιδόνι.

Εὔπνα καὶ σύ, στενὴ καρδιά, καὶ ζήτα
τὴν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης, ποῦ δίνει
μὲ τὸ στερνὸ της φύλλο ἢ μαργαρίτα.

— «Δυὸ φύλλα στὴν καρδιά σὰν μοῦ εἶχαν μείνη
τὸ πρῶτο μοῦπε «Ναί» πρὶν τὸ μαθήσω,
τί τάχα τὸ στερνὸ κι ἂν τὸ ρωτήσω ; »

Το ὠραῖο νησί, ποῦ ὁ πόθος του μὲ ἀνάβει,
φαντάζομαι πῶς φεύγει κι ἀρμενίζει·
σὰν πλῶρες στὸν ἀφρὸ σκιρτοῦνε οἱ κάβοι
σιτῶν δέντρων τοὺς ἴστους ὁ ἀγέρας τρίζει.

Τὸ δρόμο ποῦ ξεκίνησε δὲν παύει,
κι ἂν οὔτε πάει ἔμπρὸς οὔτε ποδίζει,
μὰ πάντα σὰν ὀρθόπλωρο καράβι
δίχως ἐμὲ τοῦ Αἰγαίου τὸ κῦμα σχίζει.

Δίχως ἐμέ ! καὶ μέσα τὴ χαρά μου
σὰν νύφη ἀπὸ τὰ στέφανα τοῦ γάμου
πῆρε τὸ πλοῖο καὶ πάει καὶ δὲ γυρνᾷ,

Ἐνῶ ἀπ' τὸ βράχο, ποῦ ἔρημο καὶ μόνο
μ' ἔρριξε ἡ μοῖρα, βλέπω νὰ περνᾷ
καὶ μ' ἄκρη ἀπελπισιὰ τὰ χέρια ἀπλώνω.

Ὡς πότε πιά ἡ ζωὴ μας νὰ σαπίζη
σὰν τὰ στεκάμενα νερά, ἡ θλιμμένη
καὶ μὲς στὸ βοῦρκο τῆς λιμνιάς νάνθιζη
λευκὰ παρθενικὰ ἡ Νυμφαία ντυμένη ;

Τὸ πάθος τὸ τρανὸ ζητῶ ποῦ ὀρίζει
τὴ μοῖρα τῆς ζωῆς σὰ νά εἶταν ξένη
καὶ τὴν τυφλὴν ἀπόφασι χαρίζει
ποῦ ρίχνονται στὰ κύματα οἱ πνιγμένοι.

Πόθοι νόθοι κρυφοὶ καὶ πόθοι στῆροι
ποῦ ἀποτρογᾶτε τὸ ἄρρωστο ὄνειρό μου,
ἦρθε τὸ πάθος τὸ τρανὸ νὰ σύρη

Καὶ μένα σκλάβο του ἔξω νοῦ καὶ νόμου,
νὰ μάθω καὶ νὰ πῶ πῶς εἶναι ἴσως
πιὸ δυνατὴ ἡ ἀγάπη κι ἀπ' τὸ μῖσος.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Κ' ἤρθε μὲς στῆς ἀγάπης τὸ μεθύσι
ὁ χωρισμὸς μιὰ πίκρα νὰ μοῦ βάλῃ
σὰν καὶ τούτη—κι ἀκόμα πιὸ μεγάλη,
τῆ θάλασσα ποῦ μᾶς ἔχει χωρίσῃ.

Μιὰ θάλασσα καὶ στὴν καρδιὰ ἔχω κλείσῃ,
ποῦ ὅταν ἀκούῃ τὸ κῦμα στὸ ἀκρογιάλι
τὸ αἰώνιο του παράπονο νὰ ψάλλῃ,
ἓνα θρηῆνον ἀντίφωνο θ' ἀρχίσῃ.

Ἄντίφωνο ἓνα θρηῆνο κ' ἓνα κλάμα
ποῦ κλαίοντας μὲ τῆ θάλασσα ἀντάμα
βουρκώνει πέρα ὡς πέρα τὸ γιὰλό·

Ὡς ποῦ στερνὰ τῆς θάλασσας στὸν ἄμμο
ξεψυχοῦν οἱ καημοὶ—καὶ πάω καὶ ἴγῳ
τοὺς πόνους μου τραγούδια νὰ σοῦ κάμω.

ΛΑΧΤΑΡΑ

ΣΙΜΩΝΕΙ ἡ ὥρα κι ὁ καιρὸς, χαρὰ μου,
κι ἀπόκρυφος καρδιοσωμὸς μὲ λιώνει
σὰν κῦμα δίχως ἄνεμο φουσκώνει
στὰ στενεμένα στήθια μου ἢ καρδιά μου.

Λαχτάρεις τρόμοι ἀραθυμιὲς καὶ πόνοι
μοῦ κόβουν χέρια πόδια καὶ ἥπατά μου,
κι ὅσα δὲν πρόλαβεν ἢ ξηνητεία μου
τοῦ γυρισμοῦ μου ἢ ὥρα τᾶποσώνει.

Τὶς νύχτες μου ἢ ἀγρύπνια μέρες κάνει
κι ἂν φτάνῃ ὁ ὕπνος σύνναυγα νὰ κλείσῃ
τὰ μάτια μου—πικρῶν ὄνειρων πλάνη

μὲ πιὸ βαρειά καρδιὰ θὰ μὲ ξυπνήσῃ,
νὰ μὴν μπορῶ στοῦ νέου τὴν ἔγνοια τρόμου
τὸ θλιβερὸ νὰ θυμηθῶ ὄνειρό μου.

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ θὰ μ' ἔφερε στὸ ὠραῖο
κι ἄσπρο χωριό μας τ'ὄνειρο τὸ πλάνο,
στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐδικῶν μου ἐπάνω
—ὦ, ἡ ψεύτικη χαρὰ μου!—γλυκὰ κλαίω.

“Ὅμως μοῦ λείπει ὁ νοῦς καὶ λέω καὶ λέω
ἐνῶ τὰ λόγια μου ἄλλ' ἀντ' ἄλλα χάνω,
καὶ μέσα μου λογῶ πῶς θὰ πεθάνω
ὡς ποῦ νὰ βγῆ—Θέ μου!—τὸ φῶς τὸ νέο.

Ἐπῆρε ἡ μέρα κ' ἔρχονται οἱ γειτόνοι,
μὰ ἐγὼ στὸ καληνῶρισμά τους λείπω
καὶ μόνη ἐκείνη καρτερῶ, καὶ μόνη.

Τοῦ κάκου ἀναπηδῶ στὸν κάθε χτύπο,
κνιτάζω τοὺς δικούς μου νὰ μοῦ ποῦνε
καὶ κεῖνοι ἄλλοῦ τὰ μάτια τους γυροῦνε.

ΟΤΑΝ μὲς στὴν καρδιὰ τοῦ ἀγρίου χειμῶνα
μιὰ ἀνοιξιὰτικη γίνη καλωσύνη,
τοῦ βίου μου τὸ σκληρότατον ἀγῶνα
ἓνα ὄραμα εἰρήνης μοῦ ἀπαλύνει :

Μὲς στὴν κορφή τῆς θάλασσας, ποῦ μόνα
λίγ' ἀνθόκριν' ἀφροῦ θὲ νᾶχουν μείνη,
ἔρχεται, ἰδοῦ! ἡ χρυσόφτερη Ἄλκυόνα
τὴ φωλιὰ τῶν ἐρώτων της καὶ στήνει.

Ἐνα ὄνειρο εἰρήνης ὅμοιο κάνω·
νᾶρχονται δυὸ χεράκια, ὦ χέρια! ἐπάνω
στὴν καρδιὰ μου νὰ στήνουν μιὰ φωλιά,

Καὶ δὲν λυγίζει—οὐδ' ὅσο ἀπ' τὰ βελουῖδα
πάκουμπᾶ σ' ἓναν κρίνο ἢ πεταλούδα,
ἀνάλαφρα, χνουδάτα, μιὰ σταλιά...

ΥΠΝΟΣ

ΕΛΛΑ, ύπνε, καὶ πάρε με· στήν κλίνη
ποῦ σῶμα καὶ ψυχὴ σοῦ παραδίνω
κάμε, παρηγοριά μου, ν' ἀπαλύνη
ὁ μαῦρος πόνος ποῦ στὰ στήθη κλείνω.

Μες στή βαθειὰ ποῦ σοῦ ζητῶ γαλήνη
σὰ νὰ μὲ πῆρε ὁ ἀδερφός σου ἄς γίνω,
κι ἀπ' τὴ ζωὴ, ποῦ λαχταράω, ἄς μοῦ μείνη
τόση, ὅση ἀνασαίνει σ' ἕναν κρίνο.

Σ' ἕναν κρίνο λευκὸ σὰν τὸ χαλάξι,
ποῦ ὅταν στὸ νέο τὸ φῶς π' ἀσπροχαράζει,
ἀναγαλιάζει ὁ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ,

Μιὰ ψυχούλα θάρθη τὰ πέταλά του
φιλόνας νὰ τοῦ ἀνοίξη τὴν αὐγὴ
μ' ἕνα κόμπο δροσιᾶς μὲς στήν καρδιά του.

ΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΑΛΩΣ νάρθη σὰν ἐρθ' ἡ στερνὴ ὥρα
τὰ μάτια μου γιὰ πάντα νὰ μοῦ κλείση,
κι ὅποτα νᾶναι, ἢ τώρα ἢ ἀργήση,
φτάνει νὰ μὴν ἐρθῆ σὰν ἄγρια μπόρα.

Ἄνοιξι βέβαια νᾶναι, σὰν καὶ τώρα,
κι ἀκόμα μιὰ γλυκειὰ γλυκούλα δύσι
κ' ἔτσι νὰ πάρη μιὰ αὔρα νὰ φουσήση
καὶ νὰ πέση ἡ ψυχούλα ἡ λευκοφόρα

Σὰν ἄνθι τῆς μηλιάς· κι ὅπου τὸ βγάλη
ἢ ἀγνή νεροσυρμὴ ποῦ ρέει ἀγάλι
σὲ δεντροκόρητους μέσα καὶ βραγιές

Κι ὅπου τὸ πάη κι ὅπου ἀκόμα μείνη
ἀπ' τὶς παλιές μονάχα τὶς φωνές
νάκούη τὸ χαῖρε ποῦ θὰ κλαίη ἡ Κρήνη.

INTERMEDIA

ΣΤΟΝ ΗΣΚΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΥΔΙΑΣ

I

ΤΟΥ Γιαλινού μεσημερίς
ποῦ τάνεφόκαμια πνιχτὸ φουντώνει,
ποῦ μ' ἄγριαν ἄφρη ἢ ὄχεντρα
θεριακωμένη βαλαντώνει·

Ποῦ ιδρώνει ἡ φύση βαρβατιὰ
καὶ πυριωμένο τὸ αἷμ' ἀπὸ τῆ ζέστη
σὰ μοῦστος γλυκοπίπερος
σὰν τὸν ἀκροῦτο βράζει ἀσβέστη·

Ἡ Μαντελένια ἡ γιόμορφη,
κάτω ἀπ' τὴν καρυδιά, μέσα στὴν κούνια
φτερονοκοπάει τοὺς πόθους τῆς
καβάλλα, μὲ χρυσὰ σπερούνια.

Κ_{ΑΘΕ} της κλώνος και φωλιά
 και κάθε της φωλιά κι από 'να ταϊρι
 τῆς καρυδιᾶς ποῦ πυκνοθόλωτη
 τὸ ἀπὺ ἀντικόβει μεσημέρι.

Με χαϊδογαργαλίσματα
 και τιτυβίζοντας τὰ φλώρια, οἱ σπῖνοι
 τῶν ὑμεναίων τὸ ποθοκέρασμα
 ταῖρι κερνᾶ και ταῖρι πίνει.

Κ' ἡ Μαντελένια ἡ γιόμορφη
 ἡ Μαντελένια ἡ ρούσα ἀποδιαντράπη
 και τραγουδάει και λέει γιὰ τὰ πουλιὰ
 δυὸ δυὸ πῶς κάνουν τὴν ἀγάπη.

Μ_Α ἡ καρυδιὰ ἡ κυκλόβολη
 ἤσκιο βαρὺ και κακὸν ἤσκιο κάνει
 κοιμᾶται...κι ὁ ἀξύπνητος
 δὲ θᾶναι πιὸ βαρὺς, ὅταν πεθάνη.

Με στρύχνους κ' ὑοσκύαμους
 τῆς πλέκει ὁ πνίχτης ὁ βραχνᾶς στεφάνι,
 κ' οἱ λήθαργοι ἀπ' τὰ φύλλα του
 κ' οἱ φανταγμοὶ σταζοβολοῦν οἱ πλάνοι.

Ζώνει τὴν κόρη ὀλόγουρα
 κάτι σὰν ἤσκιου ἀπράνταχτο τουφάνι·
 στὸ δέντρο οἱ ἀπονύχτερες
 κουρνιαζοῦν ὑπνοφαντασιές, ποῦ κάνει.

ΚΙ ἀπὸ τὰ τρίκλινα τὰ ξέκλινα
στῆς ὁμορφιάς της τὸ ἄνθος γύρω
πετοῦν τὰ δλόξανθα ἐρωτόπουλα
κῦμα ἀπ' ἀφρὸ καὶ φῶς καὶ μύρο.

Τοῦ ἥσκιου τάνάερο παχνοῦφασμα
ἔχει μονάχα φορεσιά της,
στὰ τροφαντὰ ξώσαρκα στήθια της
παραπατάει ὁ μεσημεριάτης.

Καὶ πάνω στὴ ροδοελεφάντινη
κοιλιά της — νάνι Μαντελένια!
νάνοι πηδοῦν κοκκινοπρόσωποι
μ' ἄκουρα γένεια, μαῦρα γένεια.

ΣΑΝ πουλολόγος, ξόβεργα
βροχόλουρα καὶ δίχτυα θὲ νὰ στήσω,
γύρω στὸ δέντρο τὸ τρανό,
γιὰ δόλο, μάγια θὰ σκορπίσω.

Δὲ στήνω γι' ἄγρη τοῦρανοῦ
καὶ σύρριζα στῆς ἀστοιβῆς τὸ φράχτη,
κράχτη δὲ δένω κότσυφα
δὲ δένω τὴ γαλιάντρα κράχτη.

Μὰ πουλολόγος ξωτικός
στῆς Μαντελένιας τὰ ὄνειρα θὰ στήσω·
στ' ἀντίβροχα τῆς τέχνης μου
ποιό τάχα κι ἄπιαστο θ' ἀφήσω ;

*

Απο τὸν ὕπνο τὸ βαρὺ
ποῦ μὲς στή μνήμη μου ἐκοιμήθης,
ἔβγα· τὸ φῶς νὰ σὲ χαρῆ
στὸ πείσμα τῆς στερνῆς σου λήθης.

Πάρε κορμί σου τὸν ἀφρὸ
τοῦ ροδοσύννεφου καὶ φάνου,
πάρε τὸ μύρο τὸ ἀλαφρὸ
τοῦ ἀκρόνοιχτου ροδοστεφάνου,

Ἦ ντύσου τὸ ἀστροφῶς τὸ ἀχνό,
ἀνάερη ψυχὴ, σὰ χνοῦδι·
μὰ κάλλιο, νὰ μὴ σὲ ξεχνῶ,
γίνε καὶ μπρόβαλε τραγοῦδι.

*

ΓΙΑΤΙ ἡ χαρὰ, ἡ λίγη μας χαρὰ,
σὲ λύπη θὰ μᾶς βγάλῃ·
σὰν σύγνεφον ἡ θλίψη μᾶς ἐσκέπασε
καὶ γέρονμε στή θλίψη τὸ κεφάλι.

Λυώνω ἀδελφή, κι ἀπόκρυφη
σὲ σώνει ψυχοπόνια·
φεύγουν οἱ μαῦροι γερανοὶ καὶ παίρνουνε
στὰ μαῦρα τους φτερὰ τὰ χελιδόνια.

Γιατί ἡ χαρὰ, ἡ λίγη μας χαρὰ
σὲ λύπη νὰ μᾶς βγάλῃ;
ἔξεχειμωνιαστήκαμε
σὲ ξένους τόπους, ξένους πάλι.

*

ΣΩΡΙΑΖΟΥΝΤΑΙ τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου
στὴν κάθε τῆς αὐλῆς μας κώχη,
δέρνει τὶς στοῖβες τὰ ξερόφυλλα
τὸ πρωτοβρόχι.

Στὸ νέο σου θλιβερὸ σκοποτραγούδισμα.
ποῦ μελετᾶς, πικρὴ, νὰ ψάλῃς,
ἢ στάλα, ἢ στάλα τὸ ψιχάλισμα
ποῦ θὲ νὰ βάλῃς,

Νὰ μοιάζῃ : ἀρωμαμένους καβαλλάρηδες
ποῦ τὰ μεσάνυχτα περνᾶνε,
ξυπνόντας τὰ ἔρμα τὰ πλακόστρωτα
καὶ πᾶνε... πᾶνε...

*

ΜΑ οὐδὲ τᾶσημοζούδουνα
μὲ τὰ χρυσά τους σεῖστρα
σὰν τὴ δική σου τὴ φωνή
δὲν ἔχουν, γλυκοκελαδίστρα.

Ἐπὸ ποιὰ βάρδια ἀνέβασες
μὲ μαρμαρένια τὴ ψυχὴ μου σκάλα,
κ' ἦρθε, καὶ σ' ἓνα ἀπόκλινο
κρεμάστηξε, σὰ στάλα

Στὸ ἠλιόβολο τὸ ἀπόβροχο,
καὶ τρέμει... κι ἀπ' ἀγνάντι
φαντάζει, μὲς στὴν πρόφαντη ἀντηλιά,
περλάντι ;

*

ΣΤΗΝ κουπαστή σου αποκοιμήθηκες,
κάτω στην άμμουδιά τῆ βελουδένια
δεμένη ἢ βάρκα σου· μεσάνυχτα,
φεγγάρι μέρα· ὁ ὕπνος δίχως ἔννοια.

Πάρωρα... ξύπνησες, δὲν ξύπνησες,
στή μέση τοῦ πελάου... τὰ εἶδες, δὲν τὰ εἶδες;
μονάχη της ἢ βάρκα ἀρμένιζε
καὶ μέσα τρεῖς Νεραΐδες, τρεῖς Νεραΐδες.

Ποῦ οἱ δύο τους τὰ κουπιά σου ἐλάμνανε
κ' ἢ βάρκα σου πετοῦσε σὰ γεράκι,
κ' ἢ πιὸ ὄμορφη στήν πρύμνα ἐκάθονταν
νὰ κυβερνᾷ τοῦ τιμονιοῦ τὸ δοιάκι...

*

ΣΤΟΥΣ ὄχτους καὶ στὰ μακρονάρια
ποῦ ἀνθομανοῦν οἱ στουρακιές
προσμένουν τᾶξια παλληγάρια
τὶς νιές τὶς τρισπονετικιές.

Δρομὶ δρομὶ τὸ μονοπάτι
νάτες περνοῦν τῆ ρηματιά,
ποῦ ἀνθίζουν λυγαριές καὶ βάτοι
στή σκλήθρα πλάι καὶ στήν ἐτιά.

Μὰ ὄρες περνοῦν καὶ νὰ φανοῦνε·
κανεῖς δὲ βλέπει οὐδὲ γρικᾶ...
τοὺς πλανταγμένους νιοὺς γελοῦνε
τᾶερικά, τάνεμικά.

*

ΣΤΟ ψηλὸ τὸν πύργο στὸ γιάλδ
θλιβερὰ γλυκὰ τραγούδια ψέλν' ἢ κόρη.
— Σύρετε, καράβια, στὸ καλὸ
ποῦ γυρνᾶτε στὸ τραγούδι τῆς τὴν πλώρη.

Μαύρη βάρκα ρίχτουν στὸ γιάλδ
λάμνουν δέκα ναῦτες τὸν καρaboκύρη.
— Σύρετε, μαρνέροι, στὸ καλὸ
πρὶν ὃ ἥλιος ποῦ σᾶς φέγγει ἀκόμα γύρη.

— Στὸ ψηλὸ τὸν πύργο στὸ γιάλδ
δὲν τὰ ψάλλω τὰ τραγούδια μου γιὰ σένα.
Σύρε, καπετάνιε, στὸ καλὸ,
ψάλλω γιὰ τὰ μαῦρα μου τὰ πεθαμένα.

*

ΓΙΑ νὰ ξοφλήσω παλιὸ τάμμα
ξεκίνησα προσκυνητῆς·
ξυπόλυτη μαζί μου ἀντάμα
βουλήθηρες νὰ πορπατῆς,
μὰ ἀπόστασες μεσοστρατίς.

Κ' ἐγὼ στὰ χέρια μου σὲ πῆρα
καὶ δρόμο παίρνω καὶ περνῶ·
βλέπω ἀντικρὺ τὴν Ἅγια θύρα
καὶ τὸ ἐξωκλήσι στὸ βουνό...
νὰ σὲ κοιτάξω δὲν γυρνῶ.

Σταλικοπόδιασα τοῦ δρόμου,
σφαλάει τὸ μάτι μου θαμπό·
δίπλα μὲ σένα, στὸ πλευρό μου,
στὰ σγαλοπάτια σ' ἀκουμπῶ
τῆς ἐκκλησιᾶς—ποῦ δὲ θὰ μῶ.

*

ΜΕΣ στὸ μενεξεδένιον οὐρανὸ
τριανταφυλλένια σύννεφα περνοῦνε·
μὲς στῆς ψυχῆς τὶς ἄσπρες καταχνιές
κάτι θολὰ φαντάσματα περνοῦνε.

Εἶναι οἱ χαρὲς, χαρὲς ποῦ δὲ γελοῦν,
οἱ λῦπες, ποῦ δὲ ξέρουνε νὰ κλαῖνε,
ποῦ σὰν τῆς Μοίρας τὸ γραφτὸ βουβὲς
ἐκεῖνες δὲ γελοῦν κι αὐτὲς δὲν κλαῖνε.

Ποιά μάγισσα μὲ ξόρκια πιὸ τρανὰ
θὰ μάθῃ τῶνομά τους σὰν περνοῦνε;
—Μὲς στὸ μενεξεδένιον οὐρανὸ
τριανταφυλλένια σύννεφα περνοῦνε...

*

Ἡ ΓΝΩΣΗ πλημμυράει κ' ἡ Ἀλήθεια
μὲ δυὸ βυζιά δὲ μᾶς προφταίνει,
τὶς φλέβες στὰ στεγνά της στήθια
ἀνοίγομε ξεψυχιασμένοι.

Ἡ γνώση ἐπόντισε καὶ τρέχει
στὰ στενορρύμια καὶ τὶς ροῦγες,
ψηλ' ἀπ' τὸν κόσμον ποῦ μᾶς ἔχει
ἀπλώνομε ἄτρομες φτεροῦγες.

Περίσσεψεν ἡ γνώση, προῦμα
ξασπρίζουν τᾶμιστά μας θέρη—
Μὰ ἂν δὲν ἐνύχτωσεν ἀκόμα
δὲν εἶνε πιά καὶ μεσημέρι...

*

X
ΜΑΘΕ τὸν πόνο τὸ γερὸ
βουβὸς στὰ δόντια σου νάλεθης
χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
μὲς στὸ τρελλὸ κρασί τῆς μέθης.

Θὰ πάη κι αὐτὸ μίαν ὁμορφιά
καὶ ποὶ νὰ γύρη ἀκόμα ὁ χρόνος,
ἔχει ὁ Θεός, τὰ ἑπτὰ καρφιά
θὲ νὰ μᾶς βάλῃ ὁ νέος ὁ πόνος.

Ὅριζε, Μοῖρα τῶ Μοιρῶ,
ἔσὺ ποῦ γνέθεις καὶ ξεγνέθεις·
—χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ
μὲς στὸ τρελλὸ κρασί τῆς μέθης!

*

Τὸ πλοῖο θαλασσοδέρνεται ξυλάρμενο
καὶ τὸ πατάει τὸ κῦμα πρῖμα πλώρη·
δὲ θεν' ἀράξουμε οὔτε τὸ βράδυ οὔτε αὐγὴ
κι ὁ θάνατος μᾶς ζώνει πρῖμα πλώρη.

Μὰ κάτι μυρωδιὲς μᾶς φέρνει ὁ ἄνεμος
ἀχνὲς κι ἀλαργινὲς—σὰν τί, δὲν ξέρω·
δὲ θεν' ἀράξουμε οὔτε βράδυ οὔτε αὐγὴ
καὶ πάντα ἐλπίζουμε—σὰν τί, δὲν ξέρω.

Μὲ ἥσκιους κι' αἰώνια θέρη, κι ἂν δὲν φαίνεται,
μιὰ χώρα πρόσπερα ἐκεῖ κάτω μᾶς προσμένει·
δὲ θεν' ἀράξουμε οὔτε βράδυ οὔτε αὐγὴ
στὴν ὄρια χώρα—ποῦ δὲ μᾶς προσμένει!

*

I

ΚΑΙΕΙ ὁ ἥλιος καὶ δὲ σειέται
οὐδὲ φύλλο ἀπὸ τὰ δέντρα
κι ὁ βοσκός, θαρρεῖς, βαριέται
νὰ σηκώσῃ τὴ βουκέντρα.

Δὲ χουγιάζει, δὲ σουρίζει
καὶ μονάχα τους τὰ κριάρια,
ποῦ ἡ δίψα τὰ θερίζει,
μὲ τὰ χίλια τους ποδάρια

πηλαλᾶνε· κι ὅλο βλέπουν
πότε μπρός τους θάντικρύση
ἀπ' τὶς λεῦκες ποῦ τὴ σκέπουν
τῆς Καλῆς Κερᾶς ἡ βρύση.

*

II

Ὅσο κορνιαχτὸ ἔχει ἡ στράτα
τὸν σηκώνουνε, καὶ μοιάζει
ὅσο πᾶνε—νά τα, νά τα!—
πῶς ξοπίσω τους βραδυάζει.

Τώρα φτάνουν—πόσα, πόσα!
κι ὅλο ἡ δίψα καὶ τὰ σφίγγει
ποῦ κολλάει ξερὴ τὴ γλῶσσα
στὸ στεγνό τους τὸ λαρούγγι.

Τὸ νερό, ποῦ αἰώνια βγαίνει,
κάθε δίψα τους θὰ σβύσῃ·
τρέχουν, βρίσκουν στειρεμένη
τῆς Καλῆς Κερᾶς τὴ βρύση!

*

ΤΑ φιλιὰ σου εἶχαν τὴ λαύρα
καὶ τὴ φλόγα τὴν παλιά,
στὴ ματιά σου δὲν ξαναῶρα
ἄχ, τὴν πρώτη ἀγάπη πλιά.

Κ' εἶπα μέσα μου : ἄς σβύση
τῆς ἡμέρας σου τὸ φῶς
καὶ τὰ μάτια σου ἄς κλείση
χάρος γρήγορος κρυφός·

Νὰ μὴ βλέπω τὴ ματιά σου
δίχως φλόγα καὶ ψυχρή,
γιατί, ἂν κλέφτω τὰ φιλιὰ σου,
ἄς σὲ ξέρω κἂν νεκρή.

*

ΚΑΛΟΦΟΡΑΕΙ τὰ ξόμπλια τῆς ἠ Νύχτα ἠ ξελογιάστρα,
γυρνᾷ τὸν Ἑφταπάρθενο χορὸ καὶ τὴν Ἑξάστρα
καὶ στὸν προσηλιακὸ οὐρανὸ τὸ ἼΑστρο τῆς μέρας φέρνει.
Μὰ ἐγὼ τὸν ὕπνο μου ζητῶ καὶ ὁ ὕπνος δέ με παίρνει.

Ἦ ἐσύ, στερνέ μου λογισμέ, ποῦ τοὺς παλιούς μου πνίγεις
καὶ στὸ κατώφλι μου ἔρχεσαι μόλις μὲ ἰδῆς νὰ φύγης,
ὦ ἐσύ, σκοπεῖ ἀτραγούδιστε, ποῦ πρὶν σὲ κελαϊδήσω,
ἀπὸ τὰ σπάργανα γυρνᾷς στὰ σάβανά σου πίσω,

Στοῦ νοῦ τὸ ζαλοφρόντισμα τοῦ νυχτοστρατοκόπου
σὰν πεταλοῦδες χνουδωτὲς μὲ τριγυρνᾷτε — μὰ ὅπου
λαχταριστὰ τὸ χέρι μου γιὰ νὰ σᾶς πιάσω ἀπλώθω,
νεκρὸ φοβοῦμαι μὴν τὸν βρῶ καὶ τὸ στερνὸ μου πόθο!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΣΤΟ αἶμα πλέει ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης·
τοῦ κακοῦ ἂν τοῦ κράζουν· ἔβγα νὰ μᾶς κρίνης!
Στὶς πορφύρες μέσα τῆς Αὐγῆς γεννᾶται,
τῆς κακίας ἢ κνίσσα ὀλημερίς τὸν θρέφει
καὶ θυμοὺς χορτᾶτος μὲς στὰ σκοτία γνέφει
γέρνει καὶ κοιμᾶται.

Τὸ βουβό μου πείσμα παίρνω προβασκάνι
κι ἀσκητής, τοῦ κόσμου φεύγοντας τὴν πλάνη,
στῆς Σιγῆς τὸν Πύργο—γράφω δὲ ξεγράφω—
μοναχός μου ἐμένα διπλομανταλώνω·
τὸ χρυσὸ κλειδί του μὲ στερνό μου πόνο
ρίχτω μὲς στὸν τράφο.

Κι ὁ καιρὸς διαβαίνει ὁ πετροκαταλύτης
καὶ βροντᾶει τὴν πόρτα τῆς κουφῆς μου σκίτης·
κοσμογυριστάδες, νυχτοστρατοκόποι
ἥλιοι καὶ φεγγάρια πᾶνε καὶ γυρνᾶνε
—τοῦ χαμοῦ κοπάδια τρῶνε, καὶ πεινᾶνε,
στέρφο βοσκοτόπι!

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Καὶ σφαλιχτὰ τὰ μάτια μου σκεπάζω
μὲ τὰ χέρια μου καὶ κρύβω τὸ κεφάλι
βαθειὰ στὸ προσκεφάλι... καὶ κοιτάζω
τάνερο φάντασμα, ποῦ δὲν τρομάζω,
στὰ βάθια τῆς ψυχῆς μου νὰ προβάλλῃ.

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Πᾶσα στιγμή, ποῦ ζῆ τὴν πᾶσα ἡμέρα,
τὴν ἔγνοια τὴν ἀνεύκαστή μου, ὦ Πόθε,
πληθαίνοντας, μοῦ κρυφολές:—Καρτέρα,
νὰ ἰδῆς, λιχνίζοντας στὸν ἴσιο ἀγέρα,
πέρα τίς πίκρες, τὴ χαρὰ σου ἐδῶθε!

— Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Ἔλα, ἐκλεκτέ, σφιχτοπερίπλοκέ μου,
ἢ ἐλπίδα μου κ' ἢ γλυκαπαντοχή μου·
Ἔλα, ἐκλεκτέ, ποῦ ἀκαρτεράω, καὶ πιέ μου,
ροδέμνοστε καὶ παγκαλόμορφέ μου
στὴ φύχτα μου ἐδῶ μέσα τὴ ψυχὴ μου!

ΣΥΝΑΠΟΘΑΝΟΥΜΕΝΟΙ

ΓΟΝΙΟΥ κατάρα ζώστηκαν
στὰ τρίδιπλα νεφρά τους,
τὸν πρῶτο δρόμο παίρνουνε
ποῦ βρίσκουνε μπροστά τους,
μαῦροι σκοτεινοὶ θεομάχοι
παίρνουν ὅποιο δρόμο λάχη.

Τοὺς μήνυσε ὁ Ἀντίδικος
τοῦ θερισμοῦ τὴν ὥρα,
μεστὰ τὰ στάγια ξάσπρισαν
στὴ γῆ τὴ πλουτοφόρα·
καὶ στὸ ἀκόνι τὸ δρεπάνι
σὰ νὰ τρίζουν δόντια κάνει.

Στὶς πλεῦρες καὶ στ' ἀνάπλαγα
ποῦ δὲ ζυγώνει ἀλέτρι
τὰρίθμητο σὰ μερμηγκιά
μανρίζει ψυχομέτρι·
πορπατοῦν θαρρεῖς κ' οἱ στράτες
μὲ τοὺς μαύρους στρατολάτες.

Κατάνακρ' ἀπὸ τὸ γκρεμνὸ
στὰ περίορα τοῦ ἀβύσσου,
ἄκου, ὁ ἐχθρὸς κρᾶζει τοῦ ἐχθροῦ :
Στάσου νάρθῳ μαζί σου !
—Τράβα κι ὅπου πᾶς θὲ ναῦρω
τοῦ ποδιοῦ σου χνάρι μαῦρο.

Στὸ ναὶ καὶ στ' ὄχι στέκεται
ἢ δίδουλή τους γνώμη,
δεξὰ νὰ πάρουν ἢ ξερβὰ
τὸ διπλοσταυροδρόμι·
σταματοῦν καὶ μὲ καινούργια
ξαναπαίρνουν δρόμο φούρια...

Δὲν εἶναι πιά ξημέρωμα
δὲν εἶναι βράδυ ἀκόμα,
μὰ ὅπου καὶ νᾶναι φτάνουνε
μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα·
φέρνουν, ξέρεις, ὅλοι οἱ δρόμοι
στὴν ἐφτάλοφη τὴ Ρώμη.

ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ

ΠΕΣ μας τοὺς πόνους ποῦνες καὶ ξανᾶνες·
—Μὲ μοίρανε στὰ σπάργανά μου ἡ Μοῖρα
νὰ τραγουδάω τὶς στεῖρες τὶς ἀγάπες
καὶ τᾶκαρπα φιλιὰ νὰ κλαίω τὰ στεῖρα.

Πέρ' ἀπὸ μένα δὲ θὰ ξαναζήση
ἢ ἀρχαία μας γενεὰ—πάπποι προσπάπποι,
καὶ πάντα μὲς τὸ ρόδινο μεθύσι
θὰ πνίγω μόνος τὴ στερνὴ μου ἀγάπη.

Κ' ἔσωσα πρῶτος ὅπου σώνει ὁ δρόμος
ποῦ ἢ Θάλασσα ἢ Νεκρὴ τὸν κόβει, ἢ μαύρη·
τῆς τρίτης γενεᾶς μου ὁ κληρονόμος
τὸ ξένο κοῖμα μου ἄφταιγος δὲ θᾶβρη.

Δὲ θάναζῶ, ἀσυνόριστος δεσπότης,
σὲ μιὰ βαθειὰ γωνιὰ τοῦ αἵματός του
νὰ τοῦ τρυγᾶω τὸν πρῶμο ἀνθὸ τῆς νιότης
σὰν τὸ κρυφὸ σκουλήκι πόθου ἀρρώστου.

Σώνω στερνός ἐκεῖ ποῦ σώνει ἡ στράτα
ποῦ ἔμπρός τὸ δάσος τὸ ἄβατο τὴν κόβει·
μέσα θρηνοῦν τάνώφελα τὰ νιάτα
καὶ τῶν τελείων θανάτων κλαῖν οἱ φόβοι.

Ἄχνες ὑστερικῆς Νύφης παιδιάρης
ποῦ μὲ τὸ νόθο φῶς τῆς ζῆ ἢ Σελήνη
στενάζουν στὶς κλαψάρης τῶν κιθάρης
τὸ μοιρολόϊ τῆς γενεᾶς ποῦ σβύνει.

Σώνω στερνός, μαζί μου σώνει ἡ μέρα
κ' οἱ Δυσμικῆς καλοῦν τὴ νύχτα νᾶρχη·
ἦσκιοι θολοὶ καὶ ἀνήσυχοι ἀπὸ πέρα
τὸν πρῶτο οἱ ἀπόγονοι ἀκλουθοῦν γενάρχη.

Ὅλοι τους μ' ἐν' ἀγέρα μαθημένο
στὰ ἴδια χυμένο τὰ μοιασίδια γύρου,
σὰ νὰ μοῦ λένε «δὲ θὰ ξαναγένω»
βουβοὶ τὸ θρηνο θρηνοδοῦν τοῦ ἀκλήρου.

Σώνω στερνός ἐκεῖ ποῦ σώνει ἡ βρύση
ποῦ πότισε τὶς γόνιμες τὶς Μάννες...
Παίρνω καὶ κλαίω στῆς Γενεᾶς τὴ Δύση
τὶς ἄγονες ἀγάπες μας τὶς πλάνες.

ΩΡΑ ΘΛΙΨΕΩΣ

Εἶπε ἡ ἀδερφή μας: — Σιγοβρέχει
μιὰ πίκρα στὴν καρδιά μου·
νοιώθω ἓνα χέρι νὰ μοῦ δένη
ἀπόψε κόμπο τὴν καρδιά μου
καὶ δὲν κρατῶ τὰ δάκρυά μου.

Λυώνει τὸ Ἄστρι τῶν βοσκῶν
μὲς στὸν ὑγρὸ οὐρανό,
τὴν πᾶσα ἀνάσα τους κρατοῦν
τὰ δέντρα στὸ βουνό,
μοῦ πνίγει τὴν καρδιά βαριά
σὰ νάρδου μυρωδιά
καὶ ἀντιλαλεῖ
μέσα στῆς μνήμης μου τὰ βάθια
παλιὸς σκοπὸς γιὰ κάποια μάτια
ποῦ φιλοψυχάλιζον
καὶ μέσα στὸ ψυχάλισμα φρεγάδες ἀρμενίζον.

Κ' εἶπα: — Ἀδερφή μας, μᾶς βαραίνει
ἡ ὥρα τῆς θλίψεως ποῦ μᾶς θρέφει

μόνον με ανάμνησες παλιές·
μὰ τῶναιρο, ποῦ ἀρχίζαμε ξυπνοὶ
κ' ἐσώναμε ὑπνωμένοι,
ποιός θὰ τὸ ξαναπῆ
στὴν ὥρα τῶν ὥρῶν, ποῦ κρένει
μὲ ἀρχαῖες παρηγοριές;

Κ' εἶπε ἡ ἀδερφή μας·—Πῆς νὰ ποῦμε
τοὺς πόνους ποῦ πονοῦμε.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΦΡΥΔΗΣ

Ο ΤΡΥΦΩΝ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΦΡΥΔΗ

ΤΑ τρία τὰδέρφια ἐμέρασαν καὶ πῆραν
καθένας χωριστὰ καὶ ἀπὸνα δρόμο :
ὁ πρῶτος τῆς Δουλειᾶς, ὁ ἄλλος τῆς Μοίρας
καὶ τῆς Ἀγάπης ὁ στερνὸς πῆρε τὸ δρόμο.
— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τρύφων ὁ στερνός, ποῦ πῆρα
τῆς Ἀγάπης τὸ δρόμο !

Μαζεύει ὁ πρῶτος χεροπάλαμα
τάσῃμι καὶ τὸ μάλαμα,
σκορπάει στὴ στράτα ὁ ἄλλος χεροπάλαμα
τάσῃμι καὶ τὸ μάλαμα,
καὶ ὁ Τρύφων ὁ στερνὸς σκορπάει τραγούδια
καὶ μαζεύει λουλούδια.

Καὶ κάτω ἀπ' τὰ λουλούδια ὄχιές, δεντρογαλιές,
μιὰν ἄρμαθιὰ δένουν φιλιές
καὶ τὰ πουλιὰ ἀπὸ τίς φωλιές
τὸ κελαῖδοῦνε :
τὸ πῶς μερώνουν κ' οἱ ὄχεντροες
σὰν ἀγαποῦνε !

Κι ὁ Τρύφων ὁ στερνὸς σκορπάει τραγούδια
καὶ μαζεύει λουλούδια.

Κάπου ἀπαντάει τὸ γέρο του παπούλη
ποῦ μεροφάγι μεροδούλι
ξεφάντωσε ὅλα του τὰ νιάτα
καὶ γύριζε ἀπ' τὴν ἴδια στράτα
καὶ τοῦ ἀκλουθούσανε πολλοί,
μοῦλες καὶ μοῦλοι...

— ὦρες καλές, τάνιψι μου· ἀμετάνοιωτος
νὰ γύρης σὰν καὶ μένα πάλι πίσω.

— Μὲ τὴν εὐχή σου, γέρο· τὴ Χρυσόφρουδη
θὰ πάω νὰ κυνηγήσω.

— ὦρες καλές, τάνιψι μου· μάνανιωσες
ποῦ δὲν ντροπιάζεις τὴ γενιά σου.

— Μὲ τὴν εὐχή σου, γέρο· τὴ Χρυσόφρουδη
θὰ πάω νὰ ξελογιάσω.

Κι ἀπ' τὸ ἡλιοστάσι ὡς τὸ ἡλιοτρόπι
χῶρες περνάει, περνοῦνε τόποι,
κι ἀπ' τὸ ἡλιοτρόπι ὡς τὸ ἡλιοστάσι
προβαίνει δίχως ν' ἀποστάση·

τὰ στήθια δὲν τοῦ καί' ἡ ἀλήθεια·
βρίσκει τὰ θάνατο νερὸ
— ἕναν καιρὸ καὶ μιὰ φορὰ—στὰ παραμύθια.

Καὶ κάπου μιὰ νυχτιά, κ' ἦταν ἡλιόκριση
τοῦ φεγγαριοῦ, τὴ βρίσκει
ποῦ τὸν ἀνάμενε ἡ Χρυσόφρουδη
στὴν χρουσταλλένια τῆς Ἀγάπης βρούση,
κι ὁ νοῦς του δὲν ταράχτη
ποῦ λάμπαν τὰ ξανθὰ τῆς σὰν χρυσόνεμα
στὸ ἔλεφαντένιο ἀδράχτι...

— Χαρὰ στὸν ἐρωτόκριτο, τὸν ἄξιο ἀρχαύλη
ποῦ σέρνει ἀγάπες πίσω του κοπάδια
μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια του καὶ τὸ σουραύλι
καὶ μὲ τὰ βάσκαντα γλυκὰ του μάτια,
ποῦ στοίχημα θενὰ τοῦ βάλω:
ἂν μ' ἀποστάσης στὸ χορὸ, μὲ παίρνεις σκλάβα,
κι ἂν σ' ἀποστάσω λάλημα, σὲ παίρνω σκλάβο!
· · · · ·
Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τρύφων, δόξα μου! ποῦ πῆρα
τὴ Χρυσόφρουδη σκλάβα!

Ο ΠΡΑΜΑΤΕΥΤΗΣ

ΗΡΘΕ ἀπ' τὴν Πόλιν νιὸς πρᾶματευτῆς
μὲ διαλεχτὴ πρᾶμάτεια,
μ' ἀσημικὰ καὶ χρυσικὰ
καὶ μὲ γλυκὰ καὶ μαῦρα μάτια.

Κ' οἱ νιὸς ποθοπλαντᾶζουσι τοῦ χωριοῦ
στὶς πόρτες καὶ στὰ παρεθύρια,
κ' οἱ παντρεμένες ξενυχτᾶν
γιὰ τὰ σμιχτὰ γραφτὰ του φρούδια.

Τριζώστη ζώνη ὀλόχρυση φορεῖ
σὲ δαχτυλίδι μέση,
καὶ πιά ἢ ὠραία ἢ Χήρα δὲ βαστᾶ:
— Πρᾶματευτῆ, πολὺ μ' ἀρέσει
ἢ ζώνη ποῦ φορεῖς κι ὅ,τι νὰ πῆς
σοῦ τάζω κι ἄλλα τόσα...
— Δὲν τὴν πουλῶ μὲ οὐδὲ φλουριά
μὲ οὐδ' ὅσα κι ἄλλα τόσα γρόσσα:
ἔτσι, ὠραία, ὠραία— πῶς νὰ σὲ πῶ,

ρόδο ἢ κρίνο ;
ἓνα μοῦ κόστισε φιλι
κι ὅπου εὔρω δυὸ τὴ δίνω...
— Σῦρε ταχιά στὴν Ὠρία τὴ σπηλιά,
πρᾶματευτῆ μὲ τὰ ὄρια μάτια,
καὶ κεῖ σοῦ φέρνω τὴν τιμὴ
καὶ παίρνω τὴν πρᾶμάτεια.

Τραβάει ταχιά στὴν Ὠρία τὴ σπηλιά
καὶ στοῦ μεσημεριοῦ τὴ στάλα
φτάνει στὴν Ὠρία τὴ σπηλιά
σὲ μοῦλα χρυσοκάπουλη καβάλλα.
Δένει τὴ μοῦλα στὴν ξυνομηλιά
ποῦ ἤσκιώνει ἐμπρὸς στὸ σπήλιο,
στὰ μάτια του ποῦ τὸν πλανᾶν.
βάζει συχνὰ τὸ χέρι ἀντήλιο
καὶ τρώει καὶ τρώει τὴ στράτα τοῦ χωριοῦ,
δὲ φαίνεται κι οὐδὲ γοικιέται
καὶ μπαίνει μέσα στὴ σπηλιά
κι ἀποκοιμιέται...

Μέσα στή στοιχειωμένη τή σπηλιά
ποῦ ἀποσταμένος γέρνει,
ὕπνος τὶς φέρνει, ὕπνος τὶς παίρνει :
Νεραΐδες περδικόστητες στητὲς
καὶ μαρμαροτραχήλες
ἀνήσκιωτα κορμιά, ἀδειανὰ
διανέματα καὶ ἀνατριχίλες,
στὶς κομποτὲς πλεξούδες τῶν φοροῦν
νεραΐδογνέματα καὶ πολυτρίχια
κ' ἔχουνε κρίνους δάχτυλα
κ' ἔχουν ροδόφυλλα γιὰ νύχια
κ' ἔχουνε χρυσομέταξα μαλλιά
καὶ ἐλιόμαυρες λαμπήθρες
—τέτοιες μὲ μέλι σύγκερο μεστὲς
οἱ Ὑβλαῖες κερῆθρες—
Καὶ μιά, ἡ Ἐξωτέρα ἡ Παγανή,
παγάνα τοῦ θανάτου,
χτυπάει τὸ νιὸ πρᾶματευτὴ
καὶ παίρνει τὰ συλλοϊκά του.

Τώρα στή χώρα ὁ νιὸς πρᾶματευτὴς
κλαίει καὶ λέει πάλι ἐκεῖνο :

—Ἐνα μοῦ κόστισε φιλί
καὶ ὅπου εὔρω δυὸ τὴ δίνω
τὴ ζώνη πῶπλεξε ἡ καλή—ὦ ἓνα φιλί,
ἡ ἀρρεβωνιαστικιά μου, !
μὲ πλάνεσε μιὰ ξοτικιά στήν ξενητεία
καὶ πῆρε τὰ συλλοϊκά μου !

ΣΑΤΙΡΑ

ΑΠΡΙΑΗΣ, Κυριακή· τοῦ Ἁγ-Γιωργιοῦ
 μεγάλ' ἡ χάρη
 γλεντάει ἀπολείτουργα ὁ λαὸς
 τοῦ Ἄσπρου Χωριοῦ,
 λάμπει ὁ ναὸς
 τοῦ νιοῦ, τοῦ Ἁγ-Γιωργιοῦ, τοῦ καβαλλάρη.

Ραίνουν οἱ ἀκακίαι γύρα
 περίγυρα τὰ μύρα
 κ' οἱ πασχαλιές,
 ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη
 ψάλλει
 στὸ βάθος, πίσω ἀπ' τὴς παλιῆς ἐλιές.

Χαρὰ κι ἀναγαλλιᾶζει τοῦρανοῦ
 τοῦ γαλανοῦ
 ἀπ' τὴν καρδιά μου λὲς καὶ ξεχειλίζει·
 στὴ χλόη ἡ ἀγάπη μου ἡ ξανθὴ
 μ' ἀνθοὺς στολίζει
 τὴν ἀδερφή μας τὴ μελαχρινή.

Ἐμᾶς μεθᾶ ἡ ὁμορφιὰ
 ποῦ γύρω ἡ ἀνοιξὶ σκορπίζει·
 γλεντάει καὶ ὁ λαὸς· ἡ συντροφιά,
 τὸ νέο τᾶρνι καὶ τῶν κλημάτων
 τὸ ξανθὸν αἷμα τὰ παλιὰ γυρίζει
 τὰ αἱματὰ των.

Ἀνάβει ἡ μέθη καὶ γυρνᾶ
 μὲ ξέχειλο ποτήρι,
 θρηνοῦνε τὰ ὄργανα βραχνὰ
 καὶ σύσμιχτη βουὴ περνᾶ
 καὶ τρικυμίζει—ὄξω νοῦ!— τὸ πανηγύρι.

Τὸ Εὐθυμο Πνεῦμα, ποῦ πειράζει
 τὴ δύναμι τοῦ νοῦ,
 τοῦ ἐνοῦ τὰ στήθη ξεσκεπάζει
 λύνει τὴ γλῶσσα τᾶλλονοῦ,
 κι ἀπολυτός, σὰ νέο πουλάρι,
 ὅπου τὸν πάει πάει ὁ νοῦς
 μέσα σὲ ἀχνοὺς καπνοὺς·
 τοὺς γνώριμους μαγεύει τόπους
 καὶ στοὺς ἀλλοίθωρους ἀνθρώπους
 δείχνει ἄψυχα καὶ ψυχομένα
 σὰν φανταγμένα.

Κι ἄξαφνα στρέφουν στὸ γυαλὸ
τὰ μάτια τους μικροὶ μεγάλοι :
πίσω ἀπ' τὸν κάβο τὸ ψηλὸ
πλευούμενο, σὰ φάντασμα, προβάλλει
καὶ πάει σιγαλινά, γυαλὸ
γυαλὸ τὸ περιγιάλι.

Καὶ γιὰ ὦρα παύουνε οἱ φωνές,
βαθειὰ ἡσυχία παίρνει,
σὰν νὰ μὴν εἶχαν δῆ ποτές
ξοπίσω τὸ καράβι λές
τὰ πνεύματά τους σέφνει·
κι ἀπλώθη κρύφια συνοχὴ
πέρα καὶ πέρα,
σὰν τὴ μονότονη βροχὴ
στὴν ἄδεντρη ἔξοχὴ
σὲ φθινοπώρου ἡμέρα...

Ὅσο ποῦ κάπου ἓνα παιδί :
— « ἢ σκούνα τοῦ στραβοῦ τοῦ Ἄνέστη »
φωνάζει μὲς στὰ πλήθη·
στοῦ πρώτου τὴ φωνή,
— « πάει βελανίδι στὸ Τριέστι »
μιὰν ἄλλη ἀπολογίη.

Λύσαν τὰ μάγια κι ἀρχινάει
ἀπόνα στόμα σ' ἄλλο
ὁ λόγος νὰ γυρνᾷ
καὶ γίνεται τραγούδι
ὁ λόγος στὰ στερνά :
— Ἡ σκούνα τοῦ στραβοῦ τοῦ Ἄνέστη
πάει βελανίδι στὸ Τριέστι.

Τὸν ὄγλο ἢ τρέλλα σφίγγει
τετράδιπλη ἀπὸ πρὶ
καὶ μὲ βραχνὸ λαρύγγι
τὸ τραγουδοῦνε
μεγάλοι καὶ μικροί :
— Ἡ σκούνα τοῦ στραβοῦ τοῦ Ἄνέστη
πάει βελανίδι στὸ Τριέστι.

· · · · ·
Μὰ ἡ τέχνη τὰ κοινὰ στοιχεῖα κορφολογᾷ
κι ἀπ' τ' ἀνθη τῶν πραγμάτων
τὸ τρίδιπλο τρυγάει
τὸ ἀπόσταγμά των.

ΟΙ ΩΡΕΣ

ΜΙΑ, μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μύρια διαμάντια λάμπουνε τῆς πρωϊνῆς τῆς πάχνης,
στὸ κρεμαστό, μεσόκλωνα, πλεμμάτι τῆς ἀράχνης,
κι ὅπου δροσιὲς ἀγερινὲς καὶ φουντωμένοι ἀπόσκιοι
μαζὶ μὲ μύρια ὄνειρατα καὶ ἡ ψυχὴ μου βόσκει.

Μιὰ μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μὰ τώρα πίσω ἀπ' τὸ σγουρὸ νὰ ξεπετάῃ τὸν τίλλιο
βλέπω, σὰν κόκκινο πουλί, τῆς ἀνοιξῆς τὸν ἥλιο,
ποῦ μέσ' ἀπ' τὰ κλαδόφυλλα τὸ πρῶτο φῶς του ρίχτει
καὶ μὲ τὸν ἥσκιο στὴ βαθειὰ τῆ χλόη πλέκει δίχτυ.

Μιὰ μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μ' ἄλλες ψυχὲς μυριόχρωμες στὰ λούλουδα τριγύρω
ποῦ τὴ σταχτὴ μοσχοβολιὰ ρουφοῦνε καὶ τὸ μύρο

— σμύρνα, βενζόη, ὀποπονάξ, κορούλοφισ καὶ μόσκοι—
σὰν ὄνειρο μεσημερνὸ καὶ ἡ ψυχὴ μου βόσκει.

Μιὰ μιὰ προβαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Τῶν λουλουδιῶν τὰ πέταλα θαρρεῖς οἱ αἴρες παίρνουν,
ἢ κάποια ἀπόκρυφα Στοιχεῖα τέτοια λουλούδια σπέρνουν
— ἄσπρα, γαλάζια, κόκκινα— ὅσο οἱ ψυχὲς πετᾶνε,
στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης των, ποῦ τὴν ἀνθοβολᾶνε.

Μιὰ μιὰ χλωμαίνουν οἱ ξανθὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

Μὲς ἀπ' τὰ φύλλα τὸ στερνὸ τὸ φῶς του ὁ ἥλιος ρίχτει
καὶ μὲ τὸν ἥσκιο στὴ βαθειὰ τῆ χλόη πλέκει δίχτυ,
κ' ἔτσι θαρρῶ—σὰν τῶν δεντρῶν τὰ φύλλα κουνιθοῦνε,
πῶς μὲς στοῦ Ἔρωτα οἱ ψυχὲς τὸ δίχτυ θὰ πιασθοῦνε.

Καὶ μιὰ μιὰ σβύνουν οἱ χλωμὲς τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου κόρες,
οἱ ὼρες...

✓
ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΡΦΕΣ

ΤΡΕΙΣ ἀδερφές, τριπλή χαρά,
τρεις ἀδερφές, τριπλό καμάρι,
κάποια καρδιά, ποῦ λαχταρᾶ,
σᾶς βάφτισε: ροδιᾶς κλωνάρι.

Κ' εἶπα τὴν πρώτη ἀνοιχτὸ
τριαντάφυλλο μ' ἑκατὸ φύλλα,
γιὰ κάθε φύλλο ξενοχτῶ
μ' ἀπόκρυφην ἀνατριχίλα.

Στὸ ἴδιο ἢ δεύτερη κλωνί
εἶνε μπονμπούκι διπλωμένο,
κάθε καρδιά γι' αὐτὸ πονεῖ
κ' ἐγὼ...ν' ἀνοίξη περιμένο.

Κ' ἢ πιὸ μικρὴ—τί νὰ γενῶ
μ' ὅσα ἢ καρδιά μου ἔχει πάθη;
ἢ πιὸ μικρὴ—πονῶ, πονῶ,
ἢ πιὸ μικρὴ ἦταν τ' ἀγκάδι!

ΔΥΟ ΛΑΜΠΑΔΕΣ

ΣΤΗΣ κορυφῆς τὸ ἐρημοκλῆσι
πῶχει ἢ Θλιμμένη Παναγιὰ
μυστικὸν ὄρθρον θὰ σημάνω·
θὰ ψάλω, πρὶν ἢ αὐγὴ ροδίση,
σεμνὴν ἀγάπης λειτουργιὰ
μὲ τὴν Ἀγάπη μου ἐδῶ πάνω.

Λαμπάδες δυὸ ἀνάφτει ἐκείνη
μ' ἀπόκρυφην ἀποθυμιὰ
στὸ μαρμαρένιο μανουάλι.
—Ὅ,τι θὰ ποῦνε καὶ θὰ γίνη·
ἄς εἶναι τῆς Ζωῆς σου ἢ μιὰ
καὶ τῆς Ἀγάπης σου ἢ ἄλλη.

Στῆς κορυφῆς τὸ ἐρημοκλῆσι
μὲ τὴν Καλὴ ξαναγυρνῶ
τὸ σήμαντρο γιὰ νὰ σημάνω·
θὰ ψάλω, πρὶν ὁ ἥλιος δύση,
ἀγάπης ἅγιο σπερνὸ
μὲ τὴν Ἀγάπη μου ἐδῶ πάνω.

Καὶ μπαίνει μὲ λαχτάρα ἐκείνη
καὶ μπαίνο θαρρευτὸς μαζί·
ποιό κερὶ τάχα ἀνάφτει ἀκόμα;
Ὅπως τὸ εἶπαν καὶ θὰ γίνη:
ἀκόμα ἢ ἀγάπη μου θὰ ζῆ
κι ὅταν μὲ θάψουνε στὸ χῶμα.

ΕΛΕΓΕΙΑ

Ο ΚΙΣΣΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ κι ἄχαρος κισσός, τὸν πόνο του τρυγῶ
καὶ λέω καὶ μὲς στὰ στήθια μου ριζώνει
καὶ λέω κ' εἶμαι τὸ γάλασμα τὸ ραγισμένο ἐγὼ
ποῦ ὁ μαῦρος κι ἄχαρος κισσός τὸ περιζώνει.

Μυριόριζος μυριόκλωνος—ὁ πόνος ποῦ πονῶ,
στεῖρα ζωὴ βυζαίνει ἀπὸ τὸν τοῖχο
καὶ δὲν τοῦ παίρνει πνέοντας γλυκὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
ἕναν ἢ αὔρα ἢ στεναγμὸν ἢ χαρᾶς ἦχο.

Τοὺς δρόμους του ἀπόσωσε τὸ Φῶς τοὺς μακρυνούς,
ῶρα καὶ θᾶβγουνε τὰ νυχτοπούλια
καὶ ρόδα ἢ δύση ἀπλόχερα σκορπᾶ στοὺς οὐρανοὺς
καὶ στῶν βουνῶν τὶς κορυφὲς σκορπαίει ζεμπούλια.

Καὶ φτάνουν στὰ φυλλώματα τοῦ πένθιμου κισσοῦ
κοπαδιαστοὶ οἱ σπουργίτες νὰ κουρνιαξοῦν
κι ἀπὸ τὴ μέθη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἥλιου τοῦ χρυσοῦ
μὲς σ' ἀτριζύμιστη ἀγκαλιὰ νὰ ξαποστάσουν.

Καὶ τὰ ξελαρυγγιάσματα σκορπίζουσι τὰ στερνά,
τρελλά, ὡς ποῦ ὁ ὕπνος φτάνει καὶ τὰ πνίγει,
ἐνῶ ὡς τὶς ρίζες τοῦ κισσοῦ τὶς τρῖσβαθες περνᾷ
μιά ἀνατριχίλα ἀπ' τῆς ζωῆς τὴ μέθη ὀλίγη.

Φουντώνει ἡ νύχτα· κ' ἔρχονται τριγύρω μου μιὰ μιὰ
καὶ ὅλες μαζί ἀπ' ἀλάργου ἀρμενισμένες
σκιῶν σκιές οἱ ἀνάμνησες, στήν ἄχαρή μου ἐρμιά
νὰ φέρουν ψεύτικα παρηγοριά οἱ θλιμμένες.

Μάταια! ζῆ ποτὲ ἡ ζωὴ μ' ἀνάμνησες ποῦ ζῆ,
ποῦ θὰ ξυπνήσῃ καὶ μ' αὐτὲς θὰ γύρω,
ἐνῶ ὀλοτρόγυρα βροντᾷ ἡ μέθη ὅλη μαζί
ἀπ' τῆς ζωῆς, ποῦ ζῆ, τὸ πανηγύρι;

Ὁ μαῦρος καὶ ἄχαρος κισσός, τὸν πόνο του τρυγῶ
καὶ λέω καὶ μὲς στὰ στήθια μου ριζώνει
καὶ λέω κ' εἶμαι τὸ χάλασμα τὸ ραγισμένο ἐγὼ
ποῦ ὁ μαῦρος καὶ ἄχαρος κισσός τὸ περιζώνει.

ΤΟ ΑΠΟΒΡΟΧΟ

Τῆ νύχτ' ἀπόψε—ἡ θλίψη της μ' ἀνάστησε ἡ τρανή,
τὴ θλίψη μας σὰ νὰ εἶχε μελετήσῃ—
τὴ νύχτ' ἀπόψε ἀνοίξανε οἱ ἑβδομοὶ οὐρανοὶ
καὶ πόντισε νερὸ κατακλυσμὸς τὴ χτίση.

Στὰ σκοτεινὰ ἐξεχείλισαν τῶν θλίψεων οἱ πηγές
καὶ χύθησαν οἱ κρατημένοι οἱ θρηῖνοι
κ' ἐλπίδα πιά δὲν ἔμεινε γιὰ νέες πάλι αὐγές
τὴ νύχτα, ποῦ εἶπες ἡ στερνὴ πῶς θὰ εἶχε μείνη.

Μὰ ἔδωκε καὶ ξημέρωσε ἡ ἀνέλπιστη ἡ αὐγή
καὶ στὴ δροσιὰ τοῦ ἀπόβροχου λουσμένη
σὰ θᾶμα νέο πεντοβολᾷ καὶ ἀναγαλλιᾷζ' ἡ γῆ,
ὅσ' ὁ χρυσὸς ὁ θρίαμβος τοῦ Ἥλιου προβαίνει.

Στὸ μυριοθορυβούμενο κ' ἠλιόβολο γιὰλὸ
οἱ ναῦτες τὰ πανιὰ τῶν πλοίων ἀνοίγουν
καὶ ἰδές! φαντάζουν τ' ἄρμενα στὸ κῦμα τὸ ψηλὸ
πῶς πρίμα καρτεροῦνε τὸν καιρὸ νὰ φύγουν.

Πῶς μᾶς πλανεύει τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας ξανὰ
σὰν νὰ ἦταν μιὰ φορὰ νὰ μᾶς γελάσῃ!
σὲ νέα ταξείδια μᾶς καλοῦν τὰ πλοῖα στὰ γαλανὰ
τὰ κύματα, ποῦ ὡς νὰ ἦπιαν φῶς κ' ἔχουν χορτάση.

Κι ἂν τὰ κρατοῦνε οἱ ἄγκυρες τ' ἄρμενα ἐκεῖ στὴ γῆς
κι ἂν τὰ τιμόνια στὴ στεριά βγαλμένα,
κορυφὴ λαχτάρια ἐπέρασε τὰ βάρη μιᾶς ψυχῆς
κι ἀνατριχιάζουν τὰ φτερὰ τὰ διπλωμένα.

Κ' ἦρθε κ' ἐστάθη ἡ μιὰ ψυχὴ σ' ἀπόψηλη κορυφὴ
καὶ τίς ξυγὲς φτερούγες δοκιμάζει,
ξεχνόντας ποῦ τίς λάβωσε—ψυχὴ, πικρὴ ἀδερφή!
τ' ἀστροπελέκι τὸ παλιὸ καὶ τὸ χαλάξι.

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΒΑΘΕΙΑ ἄκραχτα μεσάνυχτα, τρισκότεινοι οὐρανοὶ
πάν' ἀπ' τὴν Πολιτεία τὴν κοιμισμένη·
κι ἄξαφνα σέρνει τοῦ Κακοῦ τὸ Πνεῦμα μιὰ φωνή,
τρόμου φωνή—κι ὅλοι πετιοῦνται ἀλλαλιασμένοι.

«Ἐσβυσε ἡ ἄσβυστη φωτιά!» κι ὅλοι δρομοῦν φορὰ
τυφλοὶ μέσα στὴ νύχτα νὰ προφτάσουν,
ὄχι μ' ἐλπίδα πῶς μπορεῖ νᾶν ψεύτρα ἢ συμφορὰ
παρὰ νὰ δοῦν τὰ μάτια τους καὶ τὴ χορτάσουν.

Θαρρεῖς νεκροὶ κι ἀπάρησαν τὰ μνήματ' ἀραχνὰ
σύγκαιρα ὄρθοι γιὰ τὴ στερνὴ τὴν κρίση,
κ' ἐνῶ οἱ ἀνέγνωμοι σπαρνοῦν μὲς σὲ κακὸ βραχνᾶ
μὴν τύχη τρέμουνε κανεὶς καὶ τοὺς ξυπνήσῃ.

Μ' ἓνα πνιχτὸ μονόχρωτο ἀγαφυλλητὸ σκυφτοὶ
πρὸς τῆς Ἑστίας τὸ Ναὸ τραβοῦνε
καὶ μπρὸς στὴν Πύλη διάπλατα τὴ χάλκινη ἀνοιχτὴ
ἓνα τὰ μύρια γίνονται μάτια νὰ ἰδοῦνε.

Καὶ βλέπουν: μὲ τῆς γνώριμης ἀρχαίας των ἀρετῆς
τὸ σχῆμα τ' ἀνωφέλευτο ντυμένες
στὸν προδομένο τὸ Βωμὸν ἐμπρὸς γονυπετεῖς
τις Ἑστιάδες τὶς σεμνές, μὰ κολασμένες.

Τὸ κρῖμα τους ἐστάθηκε μιὰ ἄβουλη ἀναμελιὰ
κι ἀραθυμιὰ—σὰν τῆς δικῆς μας νιότης!
μὰ ἡ Ἁγία ἢ Φωτιά, μιὰ πῶσβυσε, δὲν τὴν ἀνάβει πλιὰ
ἀνθρώπινο προσάναμμα ἢ πυροδότης.

Κι ὅσο κι ἂν μὲ τὶς φούχτες των σκορπίζουν στὰ μαλλιά
μὲ συντριβὴ καὶ μὲ ταπεινοσύνη,
τοῦ κάκου! στὴ χλιὰ χόβολη καὶ μὲς στὴ στάχτη πλιὰ
σπίθας ιδέα οὐδ' ἔλπιση δὲν ἔχει μείνη.

Κ' εἶναι γραμμένη τοῦ χαμοῦ ἢ Πολιτεία· ἐχτὸς
ἂν πρὶ ὁ καινούργιος ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ
κάμῃ τὸ θᾶμα του ὁ οὐρανὸς καὶ στ' ἄωρα τῆς νυχτὸς
μακρόθυμος τὸν κεραυνὸ τοῦ κάτω στείλῃ.

Κι ἂν εἶν καὶ πέση ἀπάνω τους, ἄς πέση! ὅπως ζητᾶ
τὸ δίκιο κ' οἱ Παρθένες τὸ ζητοῦνε,
ποῦ ἰδοῦ τις, μὲ τὰ χέρια τους στὰ οὐράνια σηκωτὰ
καὶ τὴν ψυχὴ στὰ μάτια τους τὸν προσκαλοῦνε.

.....
Τάχα τὸ θᾶμα κ' ἔγινε;—πὲς μου το νὰ στὸ πῶ,
γνώμη ἄβουλη, γνώμη ἄδικη μιᾶς νιότης
σὰν τὴ δικιά μας, πῶσβυσε ἔτσι χωρὶς σκοπὸ
κι ἀκόμα ζῆ καὶ ζένεται—μὲ τὸ σκοπὸ της!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

(*Josè Maria de Hèredia*)

1

ΤΟΥ Κηφέως ἡ κόρη ζωντανή, ἀλλοίμονον, ἀκόμα
στὸ βράχο, στὰ μαυρόνησα, ἀνάμαλλη σπαράζει·
κ' ἐνῶ τρομάρας σύγκρονο βαθιὰ τὸ ἀναταράζει
δεμένο τὸ βασιλικὸ τοῦ κάκου στρέφει σῶμα.

Ἡ μπόρα δέρνει ἀνήμερα τοῦ Ὠκεανοῦ τὸ στρῶμα,
στὰ κρουσταλλένια πόδια της πικρὸν ἄφρὸ ξεβράζει
καὶ μέσα ἐκείνη ἀπ' τὰ κλειστὰ ματόκλαδα κοιτάζει
ἀκούραστο νᾶνοιγοκλῆ τὸ γαλανό του στόμα.

Μὰ ξαφνικά, σὰν τὴ βροντὴ στὸν ἄφωτον αἰθέρα,
ἀκούει χλιμίντρισμα στεγνὸ νὰ ἀντιλαλή ὡς πέρα
καὶ ἀνοίγει ὁ τρόμος διάπλατο τὸ ξαφνισμένο μάτι.

Βλέπει... μὲ πέταμα τρελλό, νά, ὁ Πήγασος σιμώνει·
φέρει, ὀρθὸς στὰ πισινά, τοῦ Δία τὸ γυιὸ στὴν πλάτη
κ' ἦσκιο γαλάζιο ὀλόμακρο στὴ θάλασσα ξαπλώνει.

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ κύματα, ποῦ κόφτουν ἀφρισμένα
τὸ πέταμά του, ὁ νικητὴς τῆς Μέδουσας προβαίνει
κ' ἐνῶ τὸ αἶμα, ἰδρὸς ζεστός, ἀπ' τὸ κορμί του βγαίνει
παίρνει τὴν ξανθομάλλινη στήν ἀγκαλιὰ παρθένα.

Στὸ ἀδέρφι τοῦ Χρυσάορος ἐπάνω, ποῦ ὠργισμένα
στὸ κῦμα κρούει τὶς ὀπλές καὶ με ἀφρὸ τοὺς ραίνει,
βάζει τὴν Κόρη, ποῦ γλυκὰ τὸν σφίγγει χλωμιασμένη
σὲ στήθη ἀπὸ τὰ κλάυματα ἀκόμα φουσκωμένα.

Τὸν σφίγγει κ' ἡ ἀφροδροσιὰ τοὺς δυὸ μαζί σκεπάζει,
δειλὰ ἐκεῖνη στὸ ἄλογο πιὸ ἐπάνω τάνεβάζει
τὰ ὠραῖα τῆς πόδια ποῦ φιλᾷ ἓνα φευγάτο κῦμα.

Μὰ ὁ Πήγασος, ποῦ ἐπανωτὰ φτερνίζει τὰ πλευρά του,
ψηλά, στοῦ Ἥρωος τὴ φωνὴ πετόντας, μ' ἓνα βῆμα
χτυπᾷ στὸν ἔντρομο οὐρανὸ τὰ φλογερὰ φτερά του.

ΣΙΓΑ πετόντας τὸ ἄλογο τὸ φτερωτὸ ἀπὸ πέρα
μὲ τάνοιχτὰ ρωθούνια του ἀέρα φυσᾷ πᾶχνίζει
μὲ μιὰ τοὺς φέρνει τοῦ φτεροῦ τρεμούλα πάνεμίζει
μὲς στὴ γαλάζια τὴ νυχτιὰ μὲς στὸ ξανθὸν αἰθέρα.

Πετοῦν· καὶ ἀφήνουν πίσω τοὺς τῆς Ἀφροίτης τὴν ξέρα·
νὰ κ' ἡ Ἀσία... μιὰ ἔρημος... ὁ Λίβανος καπνίζει
στεφανωμένος καταχνιά, καὶ πέρα ἐκεῖ ἀφρίζει
λευκὸ τὸ μνημα πῶκουσε τὴν Ἑλλή μιὰν ἡμέρα.

Σὰ δυὸ θεόρατα πανιά ὁ ἄνεμος φουσκώνει
τὶς δυὸ φτεροῦγες, ποῦ πετοῦν ἀπ' ἄστρο σὲ ἀστέρι,
κάνοντας κούνια ὀλόθερμη στ' ἀγκαλιασμένο ταῖρι.

Καὶ κεῖ ψηλὰ ποῦ ὁ ἥσκιος τῶν σειστός περνᾷ καὶ ἀπλώνει
στὸν Ὑδροχόο ἀνάμεσα καὶ στὸν Κριὸ θωροῦνε
τὰ δυὸ τοὺς ἄστρα κρεμαστὰ νᾶσπροφειγγοβολοῦνε.

ΚΑΡΔΙΑΣ ΕΡΕΙΠΙΑ

(Fr. Coppée)

ΗΣΟΥΝ, καρδιά μου, μιὰ φορὰ Ρωμαϊκὸ παλάτι
ἀπὸ γρανίτες διαλεχτοὺς μάρμαρα δουλεμένα·
μά ἦρθαν τὰ πάθη, σὰ φυλὴ βαρβαρική ποῦ ἐκράτει
φωτιὰ κι ἀξίνα, χαλασμό, σὲ χέρια ἀφωρεσμένα.

Ἐρείπια τότε κ' ἐρημιὰ! καμμιὰ φωνὴ διαβάτη
μόνου κοράκια κι ὄχεντρες· χωρὶς λουλούδι ἕνα
κάμπους καὶ δρόμους κρύψανε τὰ γκάθια καὶ οἱ βάτοι
καὶ σκόρπια μάρμαρα παντοῦ θὲ νᾶβλεπες σπασμένα.

Νύχτες περνοῦσαν ἀναστρες, ἀνήλια μεσημέρια
καὶ στὰ χαλάσματά μου ἔμπρὸς μὲ σταυρωμένα χέρια
ἔξοῦσα χρόνια μοναχός, βαριά σὰν τὸ μολύβι.

Μὰ τέλος μπρόβαλες, ἀγνή σὰν τῆς αὐγῆς τὴ δρόσο
καὶ τὸ γλυκό μας ἔρωτα, τῶν δυό, γιὰ νὰ σπιτώσω
ἀπ' τὰ συντρίμια παλατιοῦ χτίζω μικρὸ καλύβι!

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

(Fr. Coppée)

Ἡ ΠΛΗΞΙΣ ἢ ἀχόρταγη, παιδί τῆς θλίψεως νόθο,
μὲς στὴν καρδιά μου ἐθρόνιασε γιὰ πάντα σὰ δεσπότης·
θέρημη στὰ χρόνια τὰ χρυσὰ τῆς ἄδικῆς μου νιότης
οὐδ' ὅσην ἔχουν τὰ στερνὰ τὰ γερατειὰ δὲ νοιῶθω.

Μάρτυρας τὰ σβυσμένα μου τὰ μάτια κ' ἡ ὠχρότης
καὶ ἡ καρδιά ποῦ ἔρωτα δὲν ἔχει πιά οὐδὲ πόθο·
ἔξρω τὸ μαῦρο ριζικὸ ποῦ μόνος μοιροκλώθω
γιὰ νὰ περνῶ, σὰν ἔρημο ποῦ δὲν θὰ κόψω ἀνθό της.

Κι ὅμως μὲ αὔρες χλιαρὲς σὰν πνέει τὸ καλοκαῖρι
κάπου τῆς νιότης μου θαρρῶ πῶς μοῦ φυσάει τὰ γέρι
καὶ πῶς μὲ ραίνει ὁ ἔρωτας μὲ τὰ ροδόφυλλά του.

Τοῦ κάκου! ἡ μαύρη μου ἡ χαρὰ δὲν ἔρχετ' ἀπ' τὰ ξένα
κ' ἡ ἐλπίδα διαβατάρικο εἶναι πουλί γιὰ μένα,
ποῦ ἕνα μνημα θᾶπαιρνε νὰ χτίση τὴ φωλιά του.

ΓΚΑΙΤΕ

Ἐλεγείο γιὰ τὴν εὐγενεῖα γυναικῶν τοῦ Ἀσάναγα.

(Ἀπὸ τὸ Μορλανικό)

Τ' εἶν' ποῦ ἀσπρίζει κάτω ἐκεῖ στὰ γλωρὰ δάση;
Νᾶναι τάχα χιόνι αὐτό; ἢ νᾶναι κύκνοι;
Χιόνια νᾶτανε, θὲ νά εἶχαν πάλι λυώση,
κύκνοι νᾶτανε, θὲ νά ἤθελαν πετάξῃ.
Χιόνι δὲν εἶναι, δὲν εἶναι κι οὔτε κύκνοι,
εἶναι τοῦ Ἀσάναγα οἱ ἄσπρες οἱ τέντες
κι αὐτὸς κοίτεται στὰ ροῦχα λαβωμένος.
Ἦρθαν νὰ τὸν δοῦν ἢ μάννα κ' ἢ ἀδερφή του·
νηροπαλὴ ἢ γυναικῶν του νηριέται νᾶρθῃ.

Κι ὅταν ἔδωσε κ' ἔγιαναν οἱ πληγές του,
στὴν πιστὴ γυναικῶν του μηνάει νὰ ποῦνε:
«Μὴ με καρτερᾷς πὰ μήτε στὸ Παλάτι,
στὸ Παλάτι μου καὶ μήτε στοὺς δικούς μου.»

Τάκουσε ἢ πιστὴ τὰ σκληρὰ τοῦτα λόγια,
ἀποσβολώθηκε καὶ σπάραξ' ἢ καρδιά της·
ἀκούει πατήματα στὴν πόρτα ἐμπρὸς ἀλόγου

καὶ λογιάζει ὁ Ἀσάν ὁ ἄντρας τῆς πῶς ἦρθε·
στὸ πυργὶ πετᾷ γιὰ νὰ ριχτῇ μπροστὰ του,
τρέχουν πίσω τῆς οἱ δυὸ καλές τῆς κόρες
τῆς φωνάζουνε καὶ δάκρυα πικρὰ χύνουν:
«Δὲν εἶναι τοῦ Ἀσάν τοῦ ἀφέντη μας ὁ μαῦρος,
ὁ Πιντόροβιτς εἶν' ὁ ἀδερφός σου ποῦ ἦρθε.»

Πίσω τοῦ Ἀσάν γυρίζει ἢ γυναικούλα,
πέφτει στὸ λαιμὸ ἢ δόλια τοῦ ἀδερφοῦ τῆς:
«Δὲ ντροπή, ἀδερφέ, ντροπὴ τῆς ἀδερφῆς σου
ποῦ μ' ἀπόδιωξε πέντε παιδιῶν μάννα!»

Λόγο ὁ ἀδερφός· καὶ σέρνει ἀπὸ τὸν κόλφο
μὲς σὲ κραμουζὶ μετὰξί τυλιγμένο
συνθεμένο τὸ χαρτὶ τοῦ χωρισμοῦ των,
ὅτι: νὰ γυρνᾷ στῆς μάννας τῆς τὸ σπίτι
νᾶν' ἐλεύτερη νὰ πάρῃ ἄλλον ἄντρα.

Βλέπει τὸ πικρὸ χωρισοχάρτι ἐκείνη
καὶ φιλάει τὰ δυὸ τᾶγόρια τῆς στὰ μάτια,
τὶς δυὸ κόρες τῆς στὰ μάγουλα φιλάει·
μ' ἀπ' τὸ βυζανιάρικο μέσα στὴν κούνια
ἄχ, δὲν μπόραγε ἢ πικρὴ νὰ ξεκολλήσῃ.

Μὰ τὴν ξεκολλάει ὁ ἄψυς ὁ ἀδερφός της
καὶ σπουδαχτικὰ τὴν παίρνει ἐπάνω στὸ ἄτι
κ' ἔτσι βιάζεται μὲ τὴ φτωχιά γυναῖκα
ἴσα στὸ ψηλὸ τὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι.

Λίγος πέρασε καιρός, κἄν ἑφτὰ μέρες,
λίγος, μὰ ἔσωνε· πολλοὶ τρανοὶ ἀρχόντοι
τὴν κερὰ ζητοῦν, στὴ λύπη τῆς χηρειᾶς της,
τὴν κερὰ ζητοῦν, γυναῖκα νὰ τὴν κάμουν
καὶ ὁ τρανύτερος εἶναι ὁ κατῆς τοῦ Ἰμόσκη.

Κλαίγεται ἡ κερὰ καὶ λέει τοῦ ἀδερφοῦ της·
«Ἔτσι νὰ χαρῆς τὴ ζωὴ σου σ' ἐξορκίζω
μὴ με δίνης πὰ γυναῖκα σ' ἄλλον ἄντρα,
μὴ ξανανταμώσουμε μὲ τὰ γλυκά μου
τὰ φτωχὰ παιδιὰ καὶ ραγιστῆ ἢ καρδιά μου.»

Μὰ τὰ λόγια της δὲ γράφει ὁ ἀδερφός της,
θέλει στὸν κατῆ τοῦ Ἰμόσκη νὰ τὴ δώση
καὶ ξανὰ ἢ καλὴ παρακαλεῖ καὶ λέει·
«Στείλε, ἀδερφέ, ἓνα κἄν στείλε φύλλο
μὲ τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ τὸν κατῆ τοῦ Ἰμόσκη·
Φιλικὰ σὲ χαιρετᾷ ἢ νέα ἢ χήρα

καὶ μιὰ χάρη ταπεινὰ θὰ σοῦ ζητήσῃ·
σὰ σὲ προβοδήσουνε σὲ μᾶς οἱ σκλάβοι,
ἓνα βέλο νὰ μοῦ φέρῃς ὡς τὰ πόδια
γιὰ νὰ σκεπαστῶ μπρὸς ἀπ' τοῦ Ἄσαν τὸ σπίτι
καὶ νὰ μὴν τὰ δῶ τὰ μαῦρα τὰ ὀρφανὰ μου.»

Πῆρεν ὁ κατῆς δὲν πῆρε αὐτὸ τὸ γράμμα
καὶ τοὺς σκλάβους τοῦ ὅλους εὐθύς μαζεύει
καὶ ξεκίνησε τὸ δρόμο γιὰ τῆς νύφης,
φέροντας μαζί τὸ βέλο ποῦ ζητοῦσε.
Φτάνει μὲ χαρὲς στὸ σπίτι τῆς ἀρχόντως,
μὲ χαρὲς μαζί της ξεκινάει ἀπ' τὸ σπίτι.
Μὰ ὅταν σίμωσαν στοῦ Ἄσαν τὸ παλάτι,
εἶδαν τὰ παιδιὰ τὴ μάννα τους ἔπο πάνω
καὶ τῆς κράζονε· «Ἐλα στὸ σπίτι πίσω,
ἔλα τὸ βραδὺ νὰ φᾶς ψωμὶ μαζί μας!»
Θλιβερὰ γρικᾷ τὰ λόγια τους ἢ μάννα
κ' ἔτσι γύρισε καὶ λέει τοῦ ἀρχοντά της·
«Ἄφες νὰ σταθοῦν ἢ συνοδεῖα καὶ τάτια
λίγο νὰ σταθοῦν στὴν πόρτα τῶν παιδιῶ μου
καὶ χαρίσματα νὰ κάμω στὰ μικρά μου.»

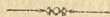
Κ' ἔτσι σταματοῦν στὴν πόρτα τῶν παιδιῶ της
καὶ χαρίσματα χαρίζει στὰ φτωχὰ της·

χρυσοκέντητα στάγθρια της στιβάλια
καὶ φορέματα μακριὰ χρυσὰ στίς κόρες
καὶ στὸ βρέφος της, τὰ βόθηθο μὲς στὴν κούνια,
ἄλλο φόρεμα γιὰ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ.

Τᾶβλεπε ὁ Ἄσαν παράμερα ὁ πατέρας,
πολὺ βούρκωσε καὶ κραῖζει τῶν παιδιῶ του:
«Πίσω ἔλατ' ἔδῶ, γλυκὰ φτωχὰ παιδιά μου,
κ' ἔγινε ἡ καρδιὰ τῆς μάνας σας ἀτσάλι,
κλείδωσε σφιχτὰ καὶ πιά δὲ νοιώθει σπλάγγος.»

Τᾶκουσεν αὐτὰ τοῦ Ἄσαν ἀγᾶ ἡ γυναῖκα,
πέφτει κατὰ γῆς χλωμή, βροντᾶ στὸ χῶμα
κ' ἡ ψυχὴ πετᾶ μὲς ἀπ' τὰ μαῦρα στήθια
ὅταν τὰ παιδιά της εἶδε νὰ τὴ φεύγουν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ

Κρίνος καὶ Ψυχὴ	Σελ.	7
Ροδόπη	»	8
Σαλώμη	»	9
Ἔρως καὶ Ψυχὴ	»	10
Ἰπνοῦ δάκρυα	»	11
Ἐρκεζίνη	»	12
Τὰ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου	»	13
Ἀπάμη ἢ Βαρτάκου	»	14
Ἰπνοῦ γέλια	»	15
Φλώρα μιράμπιλις	»	16
Ὁ ὄρθρος τῶν ψυχῶν	»	17
Τὸ μελέμι	»	18
Ἡ Ζουχοᾶ	»	19
Σαπφώ	»	20
Κοσμογαλασιὰ	»	21
Μακαβρώ	»	22
Συνέφου δάκρυ	»	23
Τὰ χελιδόνια	»	24
Child Harold	»	25
Ἄνθρωποι	»	26

Πανικός	Σελ. 27
Ἡ Σφίγγα	» 28

ΤΕΤΡΑΚΟΤΤΕΣ

Δικό μου φῶς	» 31
Τρελλή χαρά	» 32
Στεγνὸ φύλλο	» 33
Τὸ ὄρατο νηοὶ	» 34
Πάθος	» 35
Χωρισμὸς	» 36
Λαχτάρα	» 37
Ὅνειρο γυρισμοῦ	» 38
Ἀγάπη	» 39
Ἕπνος	» 40
Θάνατος	» 41

ΙΝΤΕΡΜΕΔΙΑ

+ Στὸν ἥσσιο τῆς καρδιᾶς (I—V)	» 45
Ἀπὸ τὸν ἕπνο τὸ βαρὺ	» 50
Γιατὶ ἡ χαρὰ	» 51
Σωριάζονται τὰ φύλλα	» 52
Μὰ οὐδὲ τάσημοκούδουνα	» 53
Στὴν κουπαστή σου	» 54
Στοὺς ὄχτους	» 55
Στὸ ψηλὸ τὸν πύργο	» 56

Γιὰ νὰ ξεφλήσω	Σελ. 57
Μὲς στὸ μενεξεδένιον οὐρανὸ	» 58
Ἡ γνώση πλημμυραίει	» 59
Μάθε τὸν πόνο τὸ γερὸ	» 60
Τὸ πλοῖο θαλασσοδέρνεται	» 61
Καίει ὁ ἥλιος (I—II)	» 62
Τὰ φιλιὰ σου	» 64
Καλοφοραίει τὰ ξόμπλια τῆς	» 65

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Δικαιοσύνη	» 69
+ Ὁ Νυμφίος	» 71
Συναποθανούμενοι	» 73
+ Στὴ δύση τῆς γενεᾶς	» 75
Ἦρα θλίψεως	» 77

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΦΡΥΔΗΣ

Ὁ Τρυφὼν καὶ ἡ Χρυσόφρυδη	Σελ. 81
Ὁ παρατευτής	» 84
Σάτιρα	» 88
Οἱ Ἦρες	» 92
Σὰν παραμῦθι	» 94
Τρεῖς ἀδερφές	» 96
Δυὸ λαμπάδες	» 97

ΕΛΕΓΕΙΑ

Ὁ κισσός	Σελ. 101
Τὸ ἀπόβροχο	» 103
Ἐστιάδες	» 105

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

J. M. de Héredia: Ἀνδρομέδα (I III)	» 111
Fr. Coppée: Καρδιάς Ἐρείπια	» 114
» » : Ἀπελπισία	» 115
Γκαίτε : Ἐλεγείο γιὰ τὴν εὐγενικὰ γυναῖκα τοῦ Ἀσάναγα	» 116

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ

ΤΗΣ ΒΛΑΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΞΕΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ANNINOY ΜΗ	Ἀττικά ἡμέραι (διηγήματα καὶ εἰδυμογραφήματα) . . . . . Δθ.	5.—
—	Ζητείται δπηρέτης (κωμωδία μονόπρακτος)	1.—
ΒΑΒΕΑ Ν.	Τὸ Πέραν μας (πρωτότυπον κοινωνικὸν ἔργον ἀπὸ τὰ παρασκήνια τῆς ζωῆς)	5.—
ΒΛΑΧΟΥ ΑΓΓ.	Ἀνάλεκτα (κρίσεις καὶ ἐντυπώσεις 2 τόμ.)	8.—
—	Τραγούδια τοῦ Heine ἔμμετ. μετάφρ.)	
ΒΡΑΤΣΛΑΥΟΥ Μ.	Τὰ κατὰ τὸν Θουσία (ιστορικὴ καὶ πολιτικὴ μυθογραφία)	7.—
ΕΙΖΥΗΝΟΥ Γ.	Ποῖος ἦτο ὁ φοιηὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου.	5.—
ΒΟΓΑΣΛΗ Δ.	Ἐκλεκτὰ χριστουγεννιάτικα καὶ πρωτοχρονιάτικα διηγήματα (ἐκ τοῦ Γαλλ., Γερμαν. καὶ Ρωσικοῦ)	2.50
ΓΡΥΠΑΡΗ Ν. Ι.	Σκαρβαῖοι καὶ Τερρακόττες	5.—
ΔΕΑΗΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι.	Ὁ Λυχνοστάτης (κωμωδία) μονόπρακτος	1.—
ΔΡΟΣΙΝΗ Γ.	Φωτέρὰ Σκοτάδια (ποιήματα)	5.—
—	Κλειστὰ Βλέφαρα (ποιήματα)	5.—
—	Ἀμαρυλλίς (διήγημα)	5.—
—	Ἄγροτικά ἐπιστολαί	5.—
—	Ὁ Μπαρμπαδήμος. Διηγήσεις ἀγωνιστοῦ. Εἰκόνες Μπισκίνη	6.—
ΔΑΦΝΗ ΣΤΕΦΑΝ.	Τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο	5.—
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Π.	Ἡ Σιδηρὰ Διαθήκη (Κοινωνικὴ Φυσιολογία)	6.—
ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΙΟΥΛΙΑΣ	Στὴν Κοζάνη (διηγήματα)	5.—
—	Ὅλοι μαζί	3.50
—	Ὁ Βάτραχος ποὺ βαριέται	1.40
ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΘΕΩΝΗΣ	Ἑλληνικὰ ποιήματα, κατάλληλα γι' ἀπαγγελία.	
ΔΕΛΤΑ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ	Τὸν Καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου τόμ. 2	
—	Γιὰ τὴν Πατρίδα	
—	Παραμῦθι χωρὶς ὄνομα.	
ΔΕΛΤΑ ΑΔΕΞΑΝΔΡΑΣ	Μῦθοι καὶ θρύλοι	6.—
ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)	Ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις (μυθιστόρημα)	5.—
ΘΕΡΟΥ ΑΓ.	Δημοτικὰ τραγούδια (ἐκλογή)	3.—

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΡΟΜΗΛΑ Γ.	Τὸ τελευταῖο βράδυ.....	5.—
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Μ.	Ἑλληνικὴ Μυθολογία.....	5.—
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ	Θεῶλοι καὶ παραδόσεις μετὰ πολ-	
ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ	λῶν καλλιτεχν. εἰκόνων.....	3.—
ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ	Γκρατσιέλλα	
ΛΙΔΩΡΙΚΗ Μ.	Κοντὰ σὴ φωτιά(δραῦμα μονόπρακτον).	1.—
ΛΥΚΟΥΔΗ ΕΜΜΑΝ.	Διηγήματα.....	6.—
—	Τὸ Σπητάκι τοῦ γαλοῦ (διήγημα)...	5.—
ΜΑΛΑΚΑΣΗ Μ.	Ἄσφῶδελοὶ (ποιήματα).....	5.—
ΜΑΡΗ Μ.	Τὸ θάρος τῆς ἀγροίας (κωμῶδ. μονό-	
ΜΩΡΑΓΓΙΔΗ Α.	διηγήματα τόμ. Α'.....	6.—
—	πρακτος).....	1.—
ΝΟΡΔΑΟΥ Μ.	Τὰ κατὰ συνθήμην ψεύδη.....	4.—
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΘΩΝ	Ἱστορικὸν ἐράνισμα ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι	
—	τοῦ θανάτου του.....	4.—
ΠΑΔΑΜΑ Κ.	Τὰ παράκαιρα (ποιήματα).....	5.—
—	Διηγήματα.....	5.—
ΝΤΟΣΤΟΓΕΦΣΚΗ Φ.	Τὸ Ἐγγίλημα καὶ ἡ τιμωρία (εἰς δύο	
—	τόμους).....	6.—
ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ—	Τὰ χελιδόνια (ποιήματα γιὰ παιδιά το-	
ΛΑΜΠΕΛΕΤ	νισμένα).....	10.—
ΠΟΛΕΜΗ Ι.	Σπασμένα μάρμαρα (ποιήματα).....	6.—
—	Δύρα (Ἀνθολογία τῆς νεωτέρας ἑλλ.	
—	ποιήσεως).....	6.—
—	Ἡ Γυναῖκα (κωμῶδια μονόπρακτος)..	1.—
—	Ἐιρηνικά (ποιήματα).....	3.—
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α.	Ἡ Φαίδρα.....	4.—
—	Φάνοι τοῦ Γκαίτε(μετὰ πολλῶν εἰκόνων)	
—	Ποιήματα.....	5.—
ΣΙΕΓΚΕΒΙΣ	Quo Vadis (μυθιστόρημα).....	4.—
ΣΤΡΑΤΗΓΗ Γ.	Τραγοῦδια τοῦ νησιοῦ.....	5.—
ΤΑΝΑΓΡΑ ΑΓΓ.	Οἱ σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου(διήγημα)...	5.—
—	Μακεδονικαὶ Ραψωδίαὶ.....	3.50
—	Ἡ Μεγαλόχαρη (διήγημα).....	3.50
—	Ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς (πολεμ. διηγή-	
—	ματα 1912-13).....	5.—
—	Μαῦρες Πεταλοῦδες.....	5.—
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ.	Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρέγκας (μονόπρ.)...	1.—
—	Γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου.....	5.—
ΦΕΓΙΕ ΟΚΤΑΒ.	Ἱστορία ἐνὸς πτωχοῦ νέου.....	5.—
ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ Κ.	Φθινόπωρο (μυθιστόρημα).....	5.—
—	Τραγοῦδια τῆς Ἐρημίας.....	3.50
—	Τὰ Ἐλεγεία καὶ τὰ Εἰδύλλια (ποιή-	
—	ματα).....	3.50
—	Ἄπλοῖ Τρόποι (ποιήματα).....	5.—

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΥΠΩΣΙΝ

ANNINOY X.	Ἐδῶ κ' ἐκεῖ (διηγήματα καὶ εὐθυμογρα-	
—	φήματα).	
ΒΕΡΝ. ΣΑΙΝ-ΠΙΕΡ	Παῦλος καὶ Βιργινία (μυθιστόρημα μετὰ πολ-	
—	λῶν εἰκόνων).	
ΔΡΟΣΙΝΗ Γ.	Τὸ βοτάνι τῆς ἀγάπης (διήγημα).	
—	Διηγήματα τῶν ἀγροῶν καὶ τῆς πύλειος.	
—	Ἀναμνήσεις καὶ ἐντυπώσεις.	
—	Σταλακτίται (ποιήματα).	
—	Εἰδύλλια >	
—	Ἀιώραντα >	
—	Γαλήνη >	
ΠΟΛΕΜΗ Ι.	Χειμώνανθοι (ποιήματα).	
—	Κεμήλια — Ἐξωτικά (ποιήματα).	
—	Τὸ Παλιὸ Βιολεῖ >	
—	Στὴ Χώρα τῶν παραμυθιῶν: Τὸ στοιχίημα.	
—	— Τὸ Μαγεμένο ποτήρι (ἑμμετρα δράματα.)	
—	Προσωπίδες: Τὸ Εἰκόνημα. — Γελίμερ. —	
—	Ἡ Γυναῖκα. — Φρόνη. — Μιὰ νύχτα με	
—	φεγγάρι (ἑμμετρα δράματα).	
ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ Α.	Ὁ Ρήγας (τραγωδία εἰς πράξεις πέντε).	
ΟΖΙΕ	Ἡ τυχοδιώκτρια (δραῦμα) μετ. Ἀγγ. Βλάχου.	
ΔΕΓΚΟΥΒΕ	Μήδεια (δραῦμα) μετὰφρασίς Ἀγγ. Βλάχου.	
ΔΕΣΣΙΓ	Νάθαν ὁ σοφὸς (δραῦμα) μετὰφρ. Ἀγγ. Βλάχου.	
ΜΟΛΙΕΡΟΥ	Ἐρωτικοὶ θυμοὶ (κωμ.) >	>
—	Μισάνθρωπος >	>
—	Βρετανικὸς (δραῦμα) >	>
ΡΑΚΙΝΑ	Δὸν Κάρολος >	>
ΣΧΙΛΛΕΡ	>	>

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ὨΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
(ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Δ. Η.	Ὁ Πόντος καὶ τὰ δίκαια τοῦ ἐν αὐτῷ	
—	Ἑλληνισμοῦ.....	Δρ. 6.—
ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ Μ.	Ἡ Ἑλληνικότης τῶν Νομῶν Προέσ-	
—	σης καὶ Σμύρνης.....	4.—
ΨΑΛΤΟΥ Σ.	Ἡ Θράκη καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐν αὐτῇ	
—	Ἑλληνικοῦ στοιχείου τόμ. Α'.....	6.—
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α.	Ὁ ὑπόδουλος Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀ-	
—	σιατικῆς Ἑλλάδος ἐθνικῶς καὶ	
—	γλωσσικῶς ἐξεταζόμενος.....	4.—
ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ ΣΤ.	Ἡ Ἀντικὴ Θράκη καὶ οἱ Βούλγαροι	
ΑΜΑΝΤΟΥ Κ.	Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ	
—	τὸν Μεσαίωνα.....	4.—
ΔΕΝΔΙΑ Μ.	Αἱ Ἑλληνικαὶ Παροικίαι ἀπὸ τὸν	
—	κόσμον.....	5.—
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Γ.	Χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς μικρᾶς Ἀσίας	
—	(μετὰ πολλῶν εἰκόνων).....	5.—

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν ἐξόδων εἰς τὸν
ἐμβάζοντα ΤΗΝ ΑΞΙΑΝ ΤΩΝ

